

P. H. Harboe

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET I BERGEN

P. C. →
H. Letterßen

Lofthus med Brim 288/-

*Box
XXIII*

eks 1

Republikken paa Den.

Et Skuespil

i

Fem Handlinger,

bestemt

til

den 28de Januarii

1793

af

J. N. Brun.

Bergen 1793. Trykt hos R. Dahl.

95d066807

Personerne
animalde sig selv.

Skuepladser
opdages ved Begyndelsen af hver Handling;
Men Den
skal ingen Columbus opdage.

309394

Første Handling.

Skuepladsen er i Leonard Pettis Huus.

Første Optin.

Dorant, dernest Lise.

Dorant allene reiseklæd. Det er ikke godt at agere Spion i et Huus, naar man ikke træffer paa Mennesker, men see, der har vi en Prøve.
Lise neyer, Velkommen.

Dorant. Maa jeg tage Dem for Tomfrue eller Pige i Hunset?

Lise. Wille De tage mig, maatte De nok tage mig for Tomfrue, men förend jeg lod mig tage, gad jeg vedst hvem De var.

Dorant. Mit Navn er Dorant, jeg er fremmed, jeg er ulykkelig.

Lise. Saa vor HErr tage Dem jo før jo heller. Vi have Ulykker nok paa Den, om vi ikke skal hente flere fra det faste Land. De er maastee en Emigrant, en Aristocrat.

Dorant. Nei, tvertimod, forfulgt af dem. Jeg leder efter en Friestad hos Mennesker. Den skulle findes paa denne Øe, især i denne By, fornemmelig i dette Huus.

Lise. I saa Fald er De ikke gaaen Feil, her ander alting Friehed, her hersker Liighed, her giel der Mennesket: Jeg er, sandt at sige, kun Pige i Huuset efter den gamle Cancellie-Stiil, men nu begnner Fruen mig som en Søster, og Manden,

som jeg kunde være hans Frue. Al Fornemhed, al Adel, alle Titler og Baand og Stierner og Orde-
ner. og Gud veed hvad de heede alle disse Menne-
Felighedens Frynser, ere reent affaerne; Kun
Talenter spørger man om? Fører De noget med
Dem af den Sort?

Dorant. Lidt til Huusbehov. Men kunde man
ikke faae Herberge her for det første? Jeg kan saa
raaelsig godt betale; men Vertshuus kan jeg ikke lide.

Lise. Her er Værelser i Overflodighed, men

Sang— Jeg ligger vel som oftest allene— Men—

Dorant. Maatte jeg opparte Herren?

Lise. Hy for Fanden! bort med dette Hoffsprog,
opparte— hvad er det? Ikke eengang jeg gior Op-
vartering. Og Herren med fulde Bogstaver? Paa
det faste Land der have I Eders Herrer, Eders
Maader, Eders Excellence. Leonard Pettis er Med-
lem af Octoviratet, Mand i sit Huus, Faer for
sin Son, og den, som har formaet mig og Valen-
tin at giøre visse Gierninger for en vis aarlig Rente.

Dorant. Maa jeg da have den Ere at tale—

Lise. Alter Hoffstil. Der er ingen Ere i at
tale, det kommer an paa hvordan man taler.

Dorant. Saa gaae da hen og siig Lemmen af
Octoviratet, Manden i Huuset, Faderen til Son-
nen, at jeg vil tale med ham.

Lise. Jeg gaaer om jeg vil og naar jeg vil.

Dorant. Ja det forstaer sig. Jeg beder om For-
ladelse.

Lise. Shnd først førend De beder om Forladelse.

Dorant. Her er man ilde opfisertet. Frieheds
Terminologie er en heel Vidensfab. Her! kan De
ikke støtte mig Republikkens Ordbog.

Lise.

Eise. O! De kan for det første bruge mig som et levende Lexicon, naar De kun ikke maculerer Eremplaret med despotiske Anmerkninger. Men der kommer Leonard af sig selv. (Hun gaaer.)

Andet Oprin.

Leonard, Dorant.

Leonard. Fremmede! her er Frihedens Fædreneland. Her gaaer man lige til, sig, er De en af Despoternes Slaver, Ven eller Fiende, ærlig Mand eller Spion? Dorant. Spion og ærlig Mand tillige.

Leonard. Ved Nationens Ære svær jeg De skal haenges inden Soel gaaer ned. Modsigelse taales ikke paa denne Øe.

Dorant. Jeg modsiger mig ikke, og De forlanger mig ikke straffet, naar De kiender min Forfatning. Ingen har lidt mere af Aristocrater end jeg. Jeg er ikke fød Adel, det er Ulykken, for Resten havde Natur og Lykke været mig saa taalelig gunstig, jeg kunde giøre Regning paa at spille en glimrende Kulle; men Hoffskabalen tog Partie imod mig. Jeg besluttede at flye did hvor Ret og Frihed og Liighed herske, til disse tre Gratiers Øe. Jeg maatte foregive, at jeg reiste hid som Spion. Men Republikken er jeg kommen at tine, og at dse for den, om det galdt, i Krig mod Despoter.

Leonard. Saa er De ogsaa Kokardens verdige Candidat.

Tredie Oprin.

Tre Gemeene styrte ind i Huset og tale i Munden paa hverandre.

A 2

I) Hvor

1) Her var Huiset. 2) Her tog han ind. 3)
Der er han. 4) Det er den samme. Alle fire
Hei, Spion! flux til Lygtepæls.

Leonard. Stop, Kammerat! Respekt for mit
Huis.

Den første. Respekt; gaae ad Helvede til med jer
Respekt. Respekt for Mennesker, Respekt for Fri-
hed, Respekt for den almindelige Sikkerhed, og dette
mit Huis, det skulle han sige saa sagte, lille Leo-
nard. For, Liighed holder vi meget af, der mun-
les stærkt om, at en vis Mands Huis kneiser saa
heit over andres, at det seer saa aristocratisk ud,
man tanker saa uformørkt paa at jævne det med de
ovrigt Huse, saa bliver Gaden saa kren, liige;
seer han, lille Leonard.

Leonard. Veed Du, at jeg sidder i Octoviratet?

Den første. Veed Du, at min Stemme var med
at sætte Dig derind, og kan ikke i Morgen sidder Du
der ikke. Ikke Noesen saa hent i Veiret, Bestefar!
Men Du Monsieur Gaustrich! flux til Lygtepæls;
vær ikke undseelig, det er en Overgang.

Leonard. Holdt dog og her! Han er forfulgt af
Aristocrater, søger her en Friestad, tilbyder Repub-
likken Tjeneste, og kan tiene Republikken.

Den første. Nu! saa lad den Slyngel leve paa
Præs; men hvortil duer han?

Dorant. Jeg forstaaer et Deel levende Sprog.
Jeg har lagt mig efter Fortifications-Bæsnet, og,
saavidt jeg veed, fra det faste Land turde det snart
blive fornordent her; Der ruster sig en vis aristocra-
tisk Flaade.

Leonard. Og det mulde være os meent?

Dorant. Saa git Rygtet.

Den

Den første. Ei! Kokard paa Krabbaten, lad han
sværge Constitutionen, og saa strax til Volds at ar-
beide. (Alle fire gaae.)

Leonard numler for sig selv. Mit Huus — sige det
saa sagte — Nei! det gaaer for vidt — rive en Etat-
ge af mit Huus — Den Egalite hører Fanden til.

Dorant. Forend Huuset degraderes, maa jeg lo-
gere her?

Leonard. Ja! dersom det ikke er at degradere
Dem, naar jeg anviiser min Tiener til Contubernial.

Dorant. O! Nei, vi ere alle Mennesker; Jeg
bringer mit Tsi derhen. (Han gaaer.)

Leonard alleene. Den Krabbat seer mig vittig ud,
han skal gaae mig til Haande — Godserne skal nok
tilsidst blive min Odel og Eiendom — Tiene Repu-
blikken er vel nok — men Gratis — det maatte Fan-
den.

Gierde Optrin.

Carl, Leonard.

Carl. Nu, min Far! Timen nærmer sig, Ei-
endoms-Loven skal bestemmes, viis Dem sand
Patriot, lad ikke Deres store Godser fængsle Deres
Friheds-Aand. Deres eeneste Arving taler her.
Gier De kun et Offer for det Allmindelige, her er
en Son, som ikke skal fortryde det.

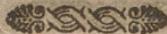
Dorant, Leonard. Ei! hold Du din Muud, Græ-
skolling! Vil Du lære mig Pligter mod Fødeland?

Carl. Ja vist vilde jeg, naar jeg kiedte dem
Hedre.

Leonard. Vedt Du, at jeg er din Far?

Carl. Ja vist, og at De bør fortjene at have
saadan en Son.

Leonard. Vedt Du, at jeg sidder i Raadet?

Carl. Ja! og at jeg paa samme Tiid staaer blandt
dem, som raade. (Han gaaer.)

Leonard alleene. Ikke Born adlyde Forældre, det
er stærkt.

Femte Oprinn.

Mentor, som har hørt de sidste Ord Leonard.

Leonard. Er det Dem, Mentor! som har ind-
præntet min Sen denne smukke Grundsetning?

Mentor. O ja! I Ligning med Fædeland maa
Forældre vige. Men jeg er kommen i et vigtigt
Erinde: jeg veed, De skal i Raadet, jeg veed, der
bliver Debatter. Jeg vil holde Dem en Forelesa-
ning om jas ad rem og jus in re.

Leonard. Jeg forstaaer ikke Latin.

Mentor. Saa bør De lære, eller lade mig gaae
i Deres Sted. Raadet er ikke tient med Idioter.

Leonard. Ei heller med lærde Pedanter.

Mentor. Nyt Tiden, daarlige Mand! annam
Væsdom!

Leonard. Giv mig ikke vred! Unvend Deres Ga-
ver paa min Sen, dersfor betaler jeg Dem.

Mentor. Hrad betale! hvad betale! Kom mig
ikke med den Guld Despotisme, den er endnu vær-
re end enhver anden. Betale og commandere mee-
ner De er eet. Absit. Friched har en anden Guld-
vigt. Mod mig er De veiet, og funden for let.
Deres Sen og De selv og den heele Republik træn-
ger til mine Indsigter. Hør nu hvad jeg vil sige:
jas ad rem og jus in re.

Leonard. Jeg maa hen at klæde mig. (Han gaaer.)

Mentor alleene. Du maatte heller gaae nogen,
end have en Forstand saa luukslidt.

Slette Oprisn.

Valentin, Mentor.

Mentor. Valentin! Du kommer ret tilpas. Du er vel ingen litterat, men Du har usædvanlig Kundskab og Opdragelse efter din Stand. Gaae mig til Haande, see Du kan faae samlet en Deel Stemmer, som i Dag andrage for Raadet, at der altid burde være een, som forstoed Sprog i det diplomatiske Fag, at denne burde handle med alle udenlandiske Ministre, og at denne burde have overste Sæde i Republikken.

Valentin. Og da ventelig bringe Dem i Forslag?

Mentor. O Nei! Veed Du nogen bedre, hvænvn den.

Valentin. Nei! jeg veed ingen. Man har sat temmelig renset Republikken fra alt det, som kunde komme i Betragtning i den store Verden; Men overste Sæde, hvad behynder en Philosoph sig derom? Raadets Secretair kunde man foreslaae Dem til, og i saa Fald var det best De adresserede Dem til Deres Principal.

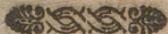
Mentor. Bort med det fordømte Ord: Principal! Jeg erkender ingen Principal, uden den, som er klogere end jeg.

Valentin. Er de da saa klog?

Mentor. Ja vist er jeg. Det er falsf Hofbeskeerdenhed at nægte, men af Dig at spørge derom, er dumt, er impertinent.

Valentin. Dumt, det vil jeg indromme — Men impertinent, er ikke dette Ord ubrugbart i vor Forsatning? Kan den Ting være til, eller det Ord har
ve nogen Bemærkelse?

Mentor.

Mentor. Det vil endnu sige: Du er læg og jeg er lerd; Jeg danner den unge Carl Pettis Forstand. De putser hans Skoe. Du er Tiener, jeg Hofmester, og det er en nesviis Streng af en saadan Tiener, at spørge en saadan Hofmester saadant et Spørsmaal, og henvæst giver jeg din Æsel derfor paa din Snude.

Valenin. Nei vist gior De ikke; De kan ikke handle Despotiss midt i Friheds Skoed. Liighed er Sielen i voit heele Verden. Naar de slog mig, maatte jeg for Egalitetens Skyld slae Dem igien. Og da nu just ikke Naturen har giort os til Ligemænd i denne Verdi, da en saadan Tiener formodenlig er sterkere end saadan en Hofmester, saa slaeer ikke saadan en Hofmester saadan en Tiener.

Mentor. Saa skal mine Indsigter ydmige Dig, dumdristige! (Han gaaer.)

Valentin alleene. Jeg er ydmiget nok midt i denne Sværml af Marrestroger.

Syvende Optrin.

Frokken Amalia, Valentin.

Amalia. Hvad Trost, kiere Valentin! hvad Haab til Redning? hvad Verdi til Flugt? eller er jeg evig domt til denne Daarefiske? Al! hvor min Far, saa klog han var, miskiendte Leonard Pettis, da han beroede ham Baroniet Leverpol til Forvaltning og mig til Opdragelse. Leonard, som kun besidder nedrige Sieles Klogskab til at samle Rigdom, Leonard, hvis Hierte, som alle Gierriges, er fuldt af Despotisme og Tyrannie, Leonard, som allene umfavnede Revolutions-Partiet, for at usurpere adelige

lige Godser og ruge i exilerte Prælaters esterladte
 Rigdomme. Min Tante, som misallierede sig med
 ham, sov under Frihedens Fahne, for at hævne
 sig over den Adel, af hvilken hun var foragtet; Den
 som apostaserer, Valentin! bliver altid meest intol-
 lerant mod sin fortige Troes Beklendere. Hendes
 Forhaanelser gaae mig ind i Sielen. I Dag har
 hun Kronet dem: Baroniet Leverpol, siger hun
 hiemfalder til Republikken, med mindre jeg gør
 Partie med hendes Son. Jeg erer ham, men jeg
 elsker han ikke; jeg kan ikke elске ham. Han er
 nok, troer jeg, blandt alt hvad som sværmer paa
 denne Øe, den reedeligste, den som troer, han har
 Det og gør Det; Men han sværmer, han glæder
 sig over, at min Byrd og al Adel forhaanes; han
 er meere intollerant mod Adel, end Adel nogensin-
 de har været mod andre Stander. Han fortæller
 mig i Dag et Decret: Jeg skal ikke kaldes Froken,
 men Jomfrue, ikke von Leverpol, men Amalia Lee-
 ver. Bernerier i sig selv, det veed jeg nok; men
 da mine Fædre bare Navnet med Ære, da de vare
 fortiente af Staten, saa smørter det en Datter at be-
 roves alle liere Erindrings-Tegn af Familie-Hæder.
 Foragtet, forladt kan jea ikke tale et klogt Ord, ur-
 den med Ham, Valentin! Ved et Slags Mirakel
 er han eene ubesmittet af de Frihedens Opiater, der
 har berusset den heele Øe; Jeg veed, han gjør alt
 for at tiene mig. Nu er det Tiid, Valentin! nu
 kan jeg snart ikke meere bære min Kummer. Kie-
 re! har De udteinkt nogen Plan, fundet nogen Uds-
 ven — De tier — er der intet Glimt til Haab?

Valentin. Intet, naadige Froken! jeg vil ikke
 smigre Dem, aldeles intet. Jeg kunde vel liste

mig bort under et eller andet Paaskud, men jeg bor ikke forlade Dem — — Jeg kan ikke.

Amalia. Edle Menneske! hvormed belønner jeg Dem? — Dog, det er den Ulyksaliges Lod, han drager altid med sig ned i Faren den, som han af alle skylder mest. O! levede enda min Fader; men i saa lang Tid intet fra ham, intet om ham, ikke hans Navn i Gazetterne, ikke siden Oprøret i Constantinopel. At nei! han er ikke meere! jeg er alt-saa kun en fattig Orpheline, som ingen Dieneste kan belønne, mindst nogen, saa vigtig som den, jeg behøver af ham.

Valentin. Nævn ikke Belønning, naadige Frøken! Det var min Siels heele Stolthed, om jeg engang kunde sige: Denne Skinnne har jeg frelst fra Røveres Hænder. Jeg faaer et Indfald: Denne Fremmede, som kom, har Opdragelse, kunde jeg vinde ham, bruge ham, han maa blive min Fortroelige, førend han bliver nogen andens. At! hvor det mindste Glimt af Haab for Dem, min Frøken! opliver min heele Siel! Maatte det kun ikke atter skuffe! (Han gaaer.)

Amalia alleene. Hvem er dog denne Valentin? — og hvad er det jeg føler for ham? — Taknemmelighed — Ja — Men her er noget meere her indenfor — Hviagtelse? — Nu, ja — det er alt — meere er det ikke — meere ber det ikke være — Men hvorfor ikke — End Venskab — Venskab med en Domistique? Men hvorfor ikke? Det edleste Menneske i Huset: Jeg troer næsten i den heele Bye.

Edan. 11. mnd. 1813. — 11. mnd. 1813.
etit lie pti l'ordre d'ordre. — 11. mnd. Ottende
etit lie sonut yct. — mini volvocia. — 11. mnd. 1813.
gén

Oftende Optru.

Frue Pettis, Amalia.

Fruen. Hillemond! en Monologue? Confronterer De maaſſe Deres adelige Princips med vor statkels Frieheds Aaland? Eller væller De endnu Deres Ahner? eller studerer De Heraldiquen? I Sandhed der var en Sieleſodende Videnskab. Jeg erindrer nok, hvor hinkelig min Francoise arbeidede med den, for at oplyse min formørkede Forstand; Men jeg var en af de uheldige Skabninger, som ikke vidste mit eget Beste. Jeg var altid blasphemist mod alle Adelens Guddommeligheder. Jeg kronede endelig mit Frietænkerie, da jeg understod mig at troe, at den unge rafte Borgersen Leonard Pettis var bedre tilkælt til Egteskab, end Baron von Bossy, som var frutrygget, og skeelsiet, og halt, og stamnende.

Amalia. Ah! min Tante! Skaan mig dog engang for Deres Bitterhed! Giv mig Grund til at elſſe Dem! Jeg falder Dem jo aldrig besværlig med adelige Maximer. Jeg bebreider Dem aldrig Deres Valg, ikke mit Hierte bebreider Dem, jeg forsikrer. Jeg føler, alt for vel maaſſe, det Stive i vor Etquier. Jeg begriber, at en ung Dames Hierte er ingen Linneviiser, som lader sig med Fingrene flytte hen paa hvad Klokkestet man vil. Jeg ønsker dog enhver Datter, som med Egteskab fortørner Forældre, og udelukkes fra deres Samfund. Jeg kan beklage, jeg kan elſſe Hende, jeg kan skienke Natur og Ungdom og Elskov alt; men jeg fordrer, at Hun, i en modnere Alder, dog skal ønske: Gid min Brudgom havde været af samme Byrd som jeg,

at Fredres Velsignelser kunde hvilet over mit Huus! Jeg, i deres Sted, Tante! Skulde maaſkee ikke gjort det bedre. Ungdom, en smuk Figur, et godt Forhold, daglig Omgang, Kierligheds Prever, jeg bescriber, hvor læt disse Ting kan indsnige sig i et frid Hierte; Men dette samme Hierte skulle dog øret de Fordomme, det var ned til at trodse.

Fruen. Præktig! I Respekt af adelig Indbildning skulle jeg strøe Gift paa min virkelig blomstren De Lyksalighed. Stand er Chimaire, vi ere alle lige.

Amalia. Saae De da gierne, at Carl øgtede Lise? Fruen. Det er en anden Sag. Min Pettis var ingen Bondesen, ingen Haandværks-Burs; hans Fader var Kobbmand, kom i vore Selskaber og vi til ham.

Amalia. Selskab og Ægteskab er gandske forskelligt. Jeg erindrer, som en Drøm, at min Fader holdt baade Selskab og Veneskab med en Møller og en Bonde i hans Nabobelav, begge værdige Mænd, at han sagde mig, som et Barn: Foragt ingen Stand, min Amalia! I alle Stænder gives edle Mennesker; men neppe vilde han, at jeg skulle øgte Møllerens eller Bondens Son.— Men da nu denne Fader har betroet sin Svoger Baroniet og sin Søster Datteren, saa turde dog denne svage Rest af Adelen saaledes haabe nogen Beskyttelse under en Tantes Vinger. Hvor heitidelig skulle De forsone alle Fornærmelser mod Deres Stamme, ved at opelske med Moderlig Haand det eeneste Skud, som oprinder under Deres Huuses Skygge.

Fruen. Det skulde jeg ogsaa; men Du forsmaaer min Son, og her er ikke en Draabe adeligt Blod paa

paa Den. Han er dog en Bastard, og for en saa-dan ikke saa daarlig. Ikke sandt, er det ikke en kion Dreng?

Amalia. Altid et Partie over mine nærværende Vilkaar, altid i denne Forfatning det beste jeg kun-de giøre; Men jeg troer ikke han elsker mig. Han skal giftes, meener han, og med mig saasnart som med en anden. Hans Gallanterie bestaaer til Dato i at sige mig Grovheder, og hvad mig angaaer, jeg elsker ham ikke, jeg kan ikke elskke ham; Og min Tante kan ikke kalde den Prætention ubillig, at man vil føle en Smule Tilbaelighed til den Person man skal velge. Siden Byrd er ligegyldig til Ægteskab, saa burde dog nok ikke Kierlighed være det.

Fruen. Hør, lille kostbare Frøken! Jeg agter ikke med mange Ord at udprange min Son. Den Frieheds-Aland, som jævner alt, tor ogsaa jævne dette. Kan hende, inden Soel gaaer ned, at De modtag-ger stakkels Carl, som en Maadegave. Octoviratet ventilerer i Dag et Decret, som skal giøre alting nyttigt og brugbart til Republikkens Tjeneste, lige indtil den overblevne Rest af Adel her paa Den, og indtil videre, for at vørne Deres Gloiels Ørne til det nye Navn; Farvel, Jomfrue Amalia Lever!
(Hun gaaer.)

Amalia alleene. Ubarmhertige! hvor laugt vil du drive din Gruesomhed? — — Alting nyttigt og brugbart i Republikkens Tjeneste — Man vil dog vel ikke brenge os som Slavinder til Fæstnings-Ar-hyde?

Miende

Niende Optrin.

Dorant, Amalia.

Dorant. Jeg er fremmed, som De seer, naadige Frøken, men jeg haaber Deres Bekendtskab. Jeg finder dem bedrevet, jeg veed nogen Grund dertil allereede, og jeg gietter meere. Jeg troer Dem i den Grad fornærmet paa denne Øe, at en fremmed med mindre Hazard end en Landsmand vor blotte sig for dem. Jeg voer at sige Dem strax under fire Dine, at De er den fornemste Gienstand for min Komme til denne Øe. Meere maa jeg endnu ikke sige. Plan har jeg endnu ikke kundet lagt, men eet er jeg kommen at spørge om: Denne Valentin synes mig en Smule klogere end de fleste Folk her til Lands, han lader at enske min Fortroelighed, jeg trænger til hans. Siiig mig, jeg besvær Dem, er han Dem hengiven? vor jeg troe ham? Kan jeg bruge ham i Anliggender, som stemme med min naadige Frøkens egne Ønsker.

Amalia. Uden Omstøb, min Herre! Der er intet saa farligt, intet saa besværligt, han jo forsøger det for min Skyld. Og De, ædle Fremmede! Er De falden ned af Himmelten, som en Skyts-Engel for Betrængte, saa holde og Himlen sin Varetægt over Dem. Tusende Farer ville omringe hvert Skrit De skal gaae. Almindelig Forvirrelse kuld-kaster enhver fornuftig Plan. Hver Dag er frugtbar paa nye Boldsomheder. Ingen Ting er hellig for den larmende Pebel. Ejendom, Ere, Liv, alting er som Ladning, Takkelagen og Roer flyndende endnu paa Bolgerne, men ved Stormen revne det ene fra det andet, jeg selv var sunken allereede,

om

om ikke denne Valentin havde undrakt imod mig sin
hjælperige Arm. Og denne Dag! o! den itæller
mørk sammen, det gielder, Guld veed hvorledes just
i Dag, maa ske baade min Frihed og Ære. I
Dag maa jeg frelses, eller jeg er forloren min Livs
Tid.

Dorant. Saa er min Operations Termin knaptas-
get, næsten alt for peremptorisk; Men sat Dem,
min Fræken! jeg har Anled og haaber resourcer.
Har kun ogsaa denne Valentin Courage?

Amalia. Tæderom vorde ikke twile. Men vi maa
gaae hver til sit. Vor Tetate funde mistoeknes.
(De gaaer ud hver sin Vei. Amalia vender om og siger)
Men for alting exponeer ham ikke. Det er et Men-
nestke af megen indvortes Værd. (De gaae.)

Ende paa Første Handling.

Anden Handling.

Første Oprin.

Leonard, klæd som Raadsherre, Lise, som
børster ham.

Lise. Jo, Jo! Lise bliver dog den bedste naar
alt kommer til alt. Vil han troe, Fatter! at der
stikker endnu en Smule Adel i Frue Pettis;
hendes Fingre staae ikke saa ret til dette Smaa-Væ-
sen, hun vil nok have Fatter prægtig, men hun gi-
der ikke været over at pynte ham; Men see nu skal
han blive saa reputeerlig, som Holophernes.

Leonard.

Leonard. Du er ret en Sladderhanke; Men hør nu Lise, hvad jeg vil sige: Se, der har Du 3 Brev til 3 af mine Colleger, som Du seer, og der er 3 Pækker, alle liige store, forstaaer Du mig; Du leverer først til enhver Brevet, og naar det er læst, siger Du: Kan Leonard haabe at De vil forrette Commissionen? Svares der da: Ja; saa leverer Du en af Pækkerne og siger: Her er vist nogle Penge som skulle følge med til Deres Disposition. For, seer Du, der er Banco-Noter i Pækkerne, forstaaer Du mig. De ere fattige Dicxole, og dem kan man kiebe, saa ere de altid af min Meening; forstaaer Du mig?

Lise. Men er ikke dette, med Gorlov, en Slags Bestikkelse? Jeg meente den hørte kun til Aristocrazie og Monarchie? burde ikke disse Skabhalse holde med Fatter alligevel, naar Fatter har Ret? Men Landskee denne Gang — —

Leonard. Ja vist har jeg Ret, men de maa dog smørres. For de ere ellers avindsghe paa min Rigdom, forstaaer Du mig, og saa ere de mig altid imod.

Lise. Men med Gorlov, jeg spør nu som en Tosse i min Egenfoldighed: Maar man dog saaledes faaer sin Billie frem ved bare Penge, er ikke dette Bestikkelse?

Leonard. Nei vist ikke; nei. Jeg vil strax viise Dig hvordan det er; Hør nu: ber ikke Du regre disse Grinder for Din Huushond?

Lise. Jo det forstaaer sig.

Leonard. Ber Du sladdre af Skolen, naar Fatter, som holder af Dig, betroer Dig noget hemmelig?

Lise. Nei, Gud bevare os vel, da var jeg et Skært.

Leonard.

Leonard. Men naar jeg nu ovenkiesbet forærer Dig
en Banco-Note paa 5 Pd. Sterl. (han giver hende den)
bestikker jeg Dig da?

Lise. O! nei vist ikke, nei. Jeg takker tusind-
sold. Nu sik jeg det rette Lys i Sagen. O! hvad
denne Frihed dog er et myt Liv, og denne Republik
ret en allerklereste Ting. Men Fatter! her er kun
3 Pulvere og der er jo 7 Patienter?

Leonard. Gaae, dn lille Mar! Bombast, for-
staaer du mig, er riig, ligesom jeg, og har Jorde-
gods af samme Natur, som mit, han er altid af
min Meening. Altsaa ere vi 5, forstaaer Du, og
saa overstemme vi de øvrige 3, og lade saa den
Knurpotte Philalet skælde længe nok.

Lise (i det hun gaaer.) O du Republik! du Repu-
blik! du Republik! hvad du dog ret er en Himmel
paa Jorden.

Leonard (allene) Ja bare den Pøbel, den Pøbel,
den er mig saa diævleblændturegierlig. Naar ikke det
var, saa ville jeg styre Republikken med en Silke-
traad, og saa kunde man have mangen feed Steeg,
og man kunde saa kient forsøge sin Rigdom.

Andet Optin.

Carl, Pettis, Leonard.

Carl. Frisf Allarm! Atter Spektakler af denne
forbandede Gierrigheds Aaland; men Hævnens Ti-
me er kommen baade over den og alle andre Afgrun-
dens Vanskabninger. Flittig Hilsen fra Bombast,
han har da ogsaa faaet nok; Jeg forstod vel, der
ville til sidst komme noget saadant ud af hans Bon-
deplagerie. Det er Vacance i Decoviratet. Bom-
bast

bast er gaaen derhen, hvor en Guine og en Kopel,
hvor Piaster og Assignater gaae all pari, og han
tog ikke en Skilling med sig.

Leonard. Bombast, min Gemyts Ven, død;
Hvordan? Af et Slag.

Carl. Af et eller fleere, det kan jeg ikke sige;
men han er slagen ihiel af sine Bonder, som han
dræbte saa langsom.

Leonard. Min Guld! en Octovir af en Bonde?
Nei! det gaaer for vidt.

Carl. Ja! en Bonde af en Octovir, det gik lis-
gesaa vidt, de ere begge et Par tobeenede Guds
Skabninger.

Leonard. O! jeg forskrækkes, hvor gik det til?

Carl. O! denne Gang var det en smal Sag;
men gammest velfortient Had brød ud. En fuld
Bonde, som maaskee havde været grov, nedstyrtes
af hans Trapper og ligger i Svime paa Gaden, an-
dre Bonder ses det, forbittres, trænger ind i Huu-
set; hvordan der gik til, veed jeg ikke. Nok! Bom-
bast er heden faren. Vogt De Dem, min Far!
Deres egne Bender har De vel faaet vante til
Ekenken; men de paa Baroniet vare anderledes van-
te for, og de vil snart ikke meere taale min Faders
alt for trykende Haand.

Leonard. O! der blir en Raad med, gid vi saa
vist havde Bombastes Plads vel besat. En Ever-
driver i hans Sted i Octoviratet, saa staer man der,
saa faaer man ingen Ring drevet igjennem.(han gaaer)

Carl. (allene) Min Guld! hvad Alderdommen dog
er fuld af Roenker; Men jeg skal opdage dem, jeg
skal ikke Faage om det og var min Fader seiv. In-
ster skal være mig helligt uden Frihed og Ret.

Tredie

Tredie Optin.

Dorant, Carl.

Dorant. Min unge Helt! fortæl mig lidt om Revolutionen her paa Den, vi vide ikke stort meere paa det faste Land, end at De har tilfægtet Dem Frihed, og at De endog ville være uafhængige af det Rige, hvorfaf De ser udgiorde en Provinds.

Carl. O! min Herre! naar De har læst om en Revolution i Verden, saa kiender De 100de; saa veed De om graadig Geistlighed, om stolt Adel, om despotisk Gouvernement. Dette kan være nok for de Tænkende; Men skal Pebel bringes i Har-niss, maa hertil komme Pengerrang; Alt dette sis-der sammen paa vor De. Det heele Eventyr gider jeg ikke fortælt. Vor Konge har jeg aldrig kiendt eller seet; men vor Gouverneur var en af de smaa merke Tyranner, der vilde berragtes som en lidet Guddom paa denne De, og disse Under-Guder dem har Fanden Skabt. Kort sagt: vi følede os paa Den som paa det faste Land. Vi streed for Frihed, vi fik den, vi have den ogsaa, men, al! den har man-ge Forrædere.

Dorant. Frihed hos Dem? mig synes alt hvad jeg seer er frit. Her er intet Baand, ingen Evang, ingen Aristocrat, ingen Hierark, ingen Despot; saa mange Siele, saa mange Friheds Venner.

Carl. Edle Fremmede! De kiender os ikke. 100de Fiender for hver Ven. I den første Heede brænder alt, og en Aand synes besicle alle. Men nu, hvor mange Skævheder opdager jeg ikke. De som i Revolutionens haardeste Tid vare Engle, de som da talte Gudernes Sprog, ere nu Dicble,

hvisle nu deres Egenyntte frem, eller deres private Had, eller deres Stoltheds Plan. De fleste gamle Borgere plages af Gierrigheds Aand. Haandt-værkere begynde at caballere for deres monopolistiske Laugs-Artikler. Jordegods Eigere ville beholde saa meget muligt af Hoverie - Trældommens gamle Suurdei. Kibsted-Pobel er Pobel, svormende, vakkende, nedrig. Hversom en Adelsmand endnu i dette Dieblik hervede 10, som kunde kraale, og gav saa dertil en Smaus, nogle Tonder Öl og Brændevin paa Torvet, saa opvalte han gjerne en Contrarevolution, for hvilken alt maatte vige. Kun Bonden er den karakteristiske Klasse af Mennesker. Men disse ere for ørlige, for eensoldige, enten mistroiske mod en redelig Mand, fordi de ere saa tidt bedragine, eller og, naar noget først vinder dem, alt for godtroende. Og faaer jeg nu ikke min Plan drevet igennem for denne vigtige Stands Frihed, kan Bonden gjerne sige, som Eslet i Fabelen: Hvad skiller det mig hvem jeg tiener, naar jeg dog maa bære mine Klover. Men hvad er det? Stormflokk'en ringer — bliv her — staae mig bie, om jeg Falder Dem.

(Han gaaer.)

Dorant (allene) Den sande Republikaner.

Fjerde Optin.

Valentin med Vallast, Dorant.

Dorant. Hvad er der, min Ven! hvad er der?

Valentin. Kun Mord og Nederlag, min Herre! Kun Pobel og Borgervagt som slaaes, kun Menneskeblod som rinder langs Gaden, kun hver Dags Optin. Denne Gang et Slags Maal hos

en

en Horevert, Borgervagten skal gaae ind og stifte Fred, den drives tilbage. Partiet voxer paa begge Sider, og Seieren er tvethdig.

Dorant. Skal De da hen og tage Partie, siden De har Sværd?

Valentin. Nei, jeg har mit engang for alle. Maer Stormkloksen ringer har Hr. Pettis besalet mig at forsvare hans Huus.

Dorant. I Sandhed dette huuslige Partie var og det bedste, naar man ikke var oplagt til Krig.

Valentin. Ikke oplagt til Krig? De skulle, hvad mig angaaer, ikke stole derpaa, om De var min Modstander. Jeg er i det mindste øvet fra min Barndom i alt hvad som hører dertil. Opdragelsen har just ikke bestemt mig til Tiener-Kullen; Men i Statens Jordskielv tumles man saa underlig om.

Dorant. Velan da, Tiden er kostbar. Jeg børaabne Dem af min Plan, hvad jeg kan. Jeg er udsendt at bortsøre Frøken Leverpol, hun er elsket, og Kierlighed vil giøre meere for hende, end man kan troe her til Lands.

Valentin. Hun er elsket! — ventelig af en Adelsmand, en Mand i glimrende Forfatning.

Dorant. Af en Adelsmand i glimrende Forfatning.

Valentin. Jen eller anden Monarkes Dieneste?

Dorant. I Kongens af Dannermark.

Valentin. Han har altsaa seet hende paa denne De?

Dorant. Paa denne De. Men nu ikke flere Spørsmaal. Vil De staae hende bie?

Valentin. Vil De være hende saa troe som jeg, da oposre vi Liv og Blod for hendes Bel. — Men hun er elsket. — Jeg veed ikke — Jeg skulle biedrage — ?

Dorant. Hvordan? De vokler? Jeg har endnu ikke truffet min Mand; De skal blive belønnet, religig belønnet. Mit Rederie hat udrustet mig med skonne Hollandiske Ducater.

Valentin. Dristige Fremmede! var det ikke mod Gieste-Ret, jeg skulle lære Dem hvad det er at troe min Siel til Fals. Nei! blot Domestique, som De seer mig, tinner jeg Dyd og Skonhed par Honneur. Men hun er elsket — er De vis paa at hun vil elské igien.

Dorant. Saa vis, som paa nogen Ting i Verden.

Valentin. Grunder denne Visshed sig paa det almindelige Begreb om unge Damers Forfængelighed, saa turde den netop her tage mærkelig Feil.

Dorant. Som jeg siger, jeg er Dem Borgens Dersor.

Valentin. En underlig Sag at børge for. Men ensin, hun bør bortsøes. Jeg har ønsket at kunde giøre det længe før De kom. Og nu Cavaillers Parolle, at naar hun kommer hvorhen De vil, De aldrig overtalér, endnu mindre trvinger hende, mod hendes Tilbeielighed. Jeg folger med. Jeg forlader hende ikke. Og det Dieblik jrg mærker Mine eller Anlæg til noget saadant, anseer jeg Dem for en af disse Despoternes nedrige Gesandtere, der omstippe Land og Strand, for at samle uskyldige Skenheder til at recrutere Deres Herrers Serail. Og da skal denne (han slaaer paa sin Pallask) sege Dem og deres Hierte, om det var igiennem tredobbelte Muure.

Dorant. De taler som en Mand af Ere, og vi harmonere mere end De kan troe. See der er en Gulds-

Guldbørs, hav den Godhed dermed at hverve et
Snees raske Karle, forsynede med Sværd og Pi-
stoler, altid færdige til deres Vink. Lad dem sted-
se patrouillere, ikke langt fra Frøkenen; lad dem ikke
indlade sig i nogen anden Vandet, hvor vidt vi
skulle behøve dem eller ikke, kan jeg endnu ikke vide.
Forbereed Frøkenen til Standhaftighed. Jeg maa
ud og see om jeg kunde opdage et eller flere Tilfælde,
som kan favorisere vor Plan. (Han gaaer.)

Valentin. (allene) Nu først føler jeg at jeg elsker,
nu, da jeg skal arbeide for en anden, nu da jeg med
egen Haand skal udslukke mit svage Haab — elsket
paa det faste Land — maaskee dog kun af en Beslæg-
tet — en Uncle — en Fader — ja maaskee hendes
Fader lever — Dog hvad da — da blev Afstanden
mellem hendes og mine Kaar alt for stor — Og nu
ikke engang spille Hoved-Rullen i hendes Vortfører-
ses Act — Kun Dorantis Haandtlanger, kun hans
Fortroelige, kun (han seer paa Guldbørsen med Foragt)
hans Hverver. Der er hun.

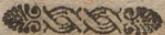
Femte Optin.

Amalia, Valentin.

Amalia. Saa mørk, Valentin! saa dybsindig.
Det er min Frelse, De legger Plan til, ikke sandt?

Valentin. Jo, naadige Frøken! (afsides) og min
egen Undergang.

Amalia. Af! ædle ypperlige Valentin! De er
saa forvirret, De bedrøver mig. Jeg blues ikke ved
at sige det; De er min egeneste Fortroelige, min be-
ste Ven paa den heele Æ. De er ellers saa blid,
saa lys, saa bestemt: Dødens Skygger over dette

Ansigt er endnu det grueligste Morke, der trak sig op over min Horizont.—

Valentin. Jeg felede at jeg var Dem vigtig; dette var min Stolthed, min Glæde. Jeg føler, at jeg ikke mere er det; dette er min Ydmygelse, min Smerte. Dorantes frelser Dem; jeg gaaer ham kun til Haande. De kommer til det faste Land, i glimrende Forfatning; jeg følger, og taber nrig i Sviten af Deres Oprartere. Deres Dyd belønnes i en verdig Elsers Arme. — —

Amalia. En Elser? Hvem kan elskke mig?

Valentin. Enhver som har seet og kiendt Dem.

Amalia. Det var nu kun en Compliment; Men har De Grund til at nævne en bestemt Elser?

Valentin. Ja! saa siger Dorant.

Amalia. Siig Dorant igien: Jeg vil belonne, om jeg kan, min Vorstførelse, men ikke saa dyre, ikke ved at tage frie Maadighed over mit Herte.

Valentin. Jeg har gjort den Paastand paa Deres Begne, naadige Frøken! Men man lører at elsk i Deres Alder. Et anständigt — Ja, meere: et glimrende Partie, og (Han seer veemodig paa Amalia) et frit Herte.—

Amalia. (Af sides sukkende.) Et frit Herte! Valentin! De vil dog folge mig?

Valentin. Om jeg vil, jeg maa — om det var til Siberien. (Han falder paa kne og kysser hendes Haand, men reiser sig strax igien, som om han havde gjort en Misgierning.) Tilgiv min Forvirrelse, min Dumdristighed. Der ere Diebliske, hvor man glemmer sin Stand og andres tillige. Ah! denne Sielens Forædling ved boglige Kunster, skal jeg velsigne

velsigne eller forbande den, den, som gier vore Fælser saa levende og vore Hierter saa aabne for Indtryk af det Skienne? Skal jeg takke min Fosterfa-der, den edle Aretus, eller laste ham? Han burde hært mig at pleie og harve, at sæe og hæste. Uden Læsning, uden Videnskaber skulde jeg dyrket den taknemmelige Jord, og med en triveslig Bondepige forplantet min Slegt, ubekymret, enten jeg betalte min Skat til Monarchiet eller Republikken. Men nu føler jeg kun alt for meget, nu soevev stedse for mine Dine dette Verdens Spogelse, som man kaller Ære. Min Byrd maatte jeg ikke vide, men just dersor maa den have været alt for ringe. Denne tunge Tanke falder ofte ned paa mine muntræ Dieblikke, som Drnen paa en Flok uskyldige Duer. O! hvor sødt maa det være, at kunde nævne Fader og Moder i heele Verdens Asium, uden at rømme. Men Al! — dog jeg forsør Tiden; bereed Dem, naadige Frøken! til Vorførelse, maaskee i Dag. Deres Toi, Deres Practiosa maatte indpakkes og bringes i mit Kammer. Bent nærmere Bink fra mig, og forglem, om jeg i denne Samtale har forglemt, at jeg var kun en Tiener! (Han gaaer.)

Amalia. (salleene.) Men en Tiener, som Naturen neppe har bestemt til at være det — Han elsker; Men jeg — Forrædelige Hierte! hvo kan vaage nok mod dine Overrumplinger? Da han kyste min Haand, hvilken Ild sneeg sig ind i mit Blod! hvor meget Blod steeg der op i mit Ansigt! Men hvad var det? En ustrievillig Følelse, som kom, jeg veed ikke hvorfra, som fortryllede mine Sandser, jeg veed ikke hvorledes, men som jeg ikke biesalder, som jeg vil dæmpe. Jeg vil; thi jeg bør.

Slette Oprin.

Brontis, en Bondelone, Amalia.

Brontis. (kyssende Frøkens Haand.) Guds Fred,
Frøken! Hvor lever Hun?

Amalia. (omfavnende hende.) Siig: Du til mig,
beste Brontis! Kald mig Mallemor, som før, om-
favn mig, som da jeg laae uskyldig diende ved dit
Bryst! Jeg har vel før grædt ved denne Barm,
men aldrig saa bittere Taarer.

Brontis. O! Du er dog endnu det samme gode
værsignede Barn, som Du altid har været, og al-
drig storagtig mod ordinaire Folk, og saa var For-
ældre for Dig, Gud trøste deres Siel! Du har godt
at slægte paaz Men hvorfor græder Du, Malle-
mor! Du faaer mig med til at græde. Hvor le-
ver Du i al denne Forskrækkelse og al denne Kere?

Amalia. Jeg lever som den, der sidder paa Hval-
vet af en Baqd, og seer, om der ingen kommer,
som vil redde. Men først siig mig: Hvor gaaer det
Dig i din Enkestand? Skal din Son ikke gifte sig?
Hvordan styrer han sin Faders Gaard? Jeg syns-
der ham meget; jeg berøvede ham den moderlige
Mælk, hvortil han var fød med større Ret end jeg.

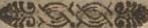
Brontis. O! Gud trøste mig arme bedrøvede
Moder; Jeg har ingen Robbert meere! Han var
forledenude paa Fiske; da han kom til lands, kom
der Byefolk og ville fiske Fisk, de var halv rusen-
de, og snakkede om alt som til var. Saa var der
een, som sagde: Vær nu glad Robbert! du skal
ikke være Hoverie-Bonde lenger; Nu skal ikke Be-
verpolen ride paa Dig, som paa en Hest. Saa sag-
de han, stakkels Dreng: Gud give Beverpolen kom-
igien,

igien, han var en blesignet Mand, han var som en
Far mod os alle sammen! Der var Forskiel paa ham
og denne stygge Pettissen. Og dette forbandede
Baas I har fundet paa nu inde i Byen. Jeg var
tilfreds det var Fanden i Vold. Saa sagde han,
og saa tog det eene Ord det andet, og saa kom de til
at flaaes, og saa slog de min skikkelige Robbert i-
hiel og kastet ham udi Soen. Ja, Guld see til dem,
hvor mangen Moer de har bedrøvet. (Hun græder.)

Amalia. Fordemte Fredsforstyrre! hvor man-
ge Uskyldige have I ofret paa den indbildte Friheds-
Alter! Brontis! Du skulle have qualt mig soven-
de med dit Bryst, saa havde Du været mod din Vil-
lie en velgivende Amme. Du har sparet mig, at
jeg skulde opleve alle de Afskyeligheder, som Men-
neskeslegtenes Afskum kan frembringe; Dog, onse
mig Lykke, Brontis! I Dag skal jeg maaskee for-
lade Roverkulen; En Fremmed er kommen at af-
hente mig; Valentin skal følge med; alting skal
gaae hemmelig. Du skal hielpe mig med at indpal-
te mine Smaasager, og for Resten gaae mig til
Haande, og saa, Brontis! give mig din Belsignelse.

Brontis. O! lad mig faae reise med! Jeg reiser
som jeg staer og gaaer; nu har jeg ingen Robbert,
jeg har intet i Verden at hygge mig til, uden Dig,
Mallemor! og Du bør ikke heller reise eene Fruen-
timmer med Mandfolk.

Amalia. Verdige Brontis! Dette var det beha-
geligste, som har mædt mig i lang Tid. Ja! Du
skal være med, i dit Skud vil jeg græde, i din Arm
vil jeg sove. Du skal være min bedste Veninde.
Du er ikke den første edle Siel i Bondedragt. O!
Denne

Denne Sæderhes Forfinelse, denne indbildte Oplysning man sludrer mig om, hvad er den dog for et Blændeværk! Naar du har Religion, naar du har Hierté, aabent for edle Følelser, hvad er det øvrigé saa mere. Man vil maaskee ogsaa polere saa længe paa Eders Stand, indtil man faaer den lige fordærvet med alle de øvrige. Kom, edle Brontis! følg mig, raad mig, træst mig, Deel mit Brød, Deel min Sorg, led sag mig med dine oprigtige, dine eun-soldige, dine moderlige Bønner.

Syvende Oprin.

Lise. (De forrige.)

Lise. Brontis! Jeg troer saamen Du gier Die endnu til din Patteglut? Hvad synes Du om, at din Mallemor er omdebt, og har faaet et christeligt republicanisk Navn, en Wres-Littel, som vi statkels Piger saa gierne ville indbilde Verden at vi sorteine: Hun skal heede Jomfrue, ikke Frøken, Amalia Lever, ikke Leverpol; thi dette pol er en stig adelig Grimace, som skurrer for høviske Ørne.

Amalia. Jo, det er sandt Brontis! Raadet har befalet det; Hvad synes Du?

Brontis. Mig synes: Raadet skulde lade fligt Fias være, og heller holde Styr paa gale Folk i Bøen. Skam skulle den faae, som ville tage fra mig mit Fars-Navn. Der er Bønder, som ogsaa har Bønavn. Manden paa Mochlebust kalder sig Tormund Trogne; Trogne heed Far for ham, og Trogne Son efter ham. Der skal staae i en gammel Kronike, at en af den Slaegt skal have været saa troe mod en Konge, og vist nok er det, disse Folk paa denne

denne Gaard vil altid fortiene dette Navn; for Du skal aldrig høre, at de fare med Logn eller Bedrag.

Lise. Troe mod en Konge? Jo, det var ret en Fortieneste. Du skulle sige sigt paa Torvet, saa blev Du steenet.

Brontis. Ja! ja! jeg hører nu, de vil ingen Konge have meere; Men Bonden synes, han har faaet en heel Buskab af smaae Konger, og dem fordrager han ikke, og aldrig før pirree de lidt med Bonden, førend han kommer og slaaer Dommedags Slag.

Almalia. (kvæller til Brontis, leverer hende Nøgler, og hun gaaer.) Føler Hun, Lise! hvor megen Sandhed der ligger i denne ukunstlede Bondekones Ord?

Lise. Ja saamen gør jeg saa; Jeg er, jeg tilstaaer min Synd, en Smule løtsindig; men Folk i mit Høi maa vende Kaaben efter Beiret, og Verden er, som man den sig tager; Men naar jeg skal bigte reent ud, er jeg færdig at lee mig ufor til denne Republik. Den skal føde, siger Carl Pettis; disse Mord, disse Oprør, disse evige Marrestregerere kan, siger han, Fødsels-Beer; Men det gaaer over Tiden, Frue! Republikkens Regning er alt lange ude, og jeg seer hverken Jordemoder eller Aescuscheur. Det eene med det andet kreperer, det troer nu jeg. Hver Skraber til sin Kage, nu som fer; Og disse 8 smaae Majestæter ere de loierligste Figurer af Verden; Naar jeg undtager denne Philalet, saa ville jeg paataage mig at narre de andre 7 op i Skægget, for hver af dem har sin Orm. Nu Anføreren for Borgerstabet, han er heel og holden Orm, lang og smal og mørk, liig salig Don Quixot paa sin Rosinante. Ride og kommandere kan han ikke, men tale, men preke, ja som en Cathedchet der

Der har været 30 Aar i et Børnehuus. Endog i Dag, han skulde sende 12 Mand med en Underof-
ficer paa et Horehuus, for at stille et Slagsmaal,
han forordede der saa megen Tapperhed og Conduite
og Borgerdyd, at det halve var nok, da han nu ret
var i Heeden og med Andagt, som en Helgen skulde
slutte med disse Ord: Overalt, Venner! respecterer
Nationens Majestat! da kneb det om Hiertet, kan
jeg troe, og han har nok trykt Sporene ind i Hestens
Suide. Hesten, meere republikansk end hans Ryt-
ter, steiler og staarer bag ud, og Harlequin Patriot
falder netop i Rendesteenen. Carl Pettis, der vil
undskynde alt hvad som er vel meent, siger: at han
kastede sig ned for at kysses den store Moder, vort
fælles Fødeland. Jeg, for min Deel, vilde heller
kyss Carl Pettis, end velbemeldte store Moder; thi
hun vasker ikke altid sin Flab. Men jeg staarer her
og sludder, og glemmer, at jeg har en Commis-
sion for en Trengende til min Frøken, eller Dom-
frue.

Amalia. Nu, saa synnd Dig og sig hvad det er!
jeg skal maa ske ikke længe kunde giøre Godt paa
disse Grændser; synnd Dig, om det ellers er Trang,
jeg kan afhjelpe.

Lise. Det er at afstaae uii Dères Næste, hvad
De gierne gad været af med.

Amalia. Saa er det jo ikke at giøre godt?

Lise. Jo Kierligheds Gierning i bogstavelig For-
stand. Carl Pettis kan godt slide mig, men han skal
tage Dem, det er besluttet. Lad os hielpe hveran-
dre til at forekomme denne Beslutning.

Amalia. Dertil har jeg et Anlæg, som du mindst
gitter.

Lise,

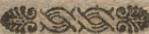
Lise. Og der morder en Hindring, som De umuelig kan giette. De er i dette Dieblik decreteret. Hvad vi skal giere og lade decreteres, hvad vi skal troe og tenke, hvad vi skal faldes og være, og nu endelig decreteres i Dag hvad vi skulle ville, hvem vi skal elsker. Octoviratet er Republikkens Sieles Verksted, vi andre ere kun Lemmer paa Legemet. Philalet er Fornusten, Pettis Villien, Bombast var Talen, de andre 5 ere Sandserne. Nu er De, min Frøken, decreteret til Egteskab strax i Dag eller i Morgen. Jeg faaer Copie af alt saadant hos den gamle forsnusede Skriverkarl Olsur, den Abelai skriver det altid med gront Blæk, for han siger: Gront er for Kierlighed; han er forsliebt i mig, arme Diavel, og lader sig noie med et Kys. Der kan De selv læse deres Dom.

Amalia læser: "Da her findes i vor Stat adskillige adelige ugifte Kvinder, have disse strax at bestemme dem til Egteskab. De som ikke allereede for nogen vis Person bestemme sig selv, skulle i Morgen fremstilles paa Raads-Sahlen med et lige Antal giftedygtige unge Karle, da enhver skal faae sin efter Lodkastning, paa det al Rest af Adel saaledes maatte udryddes, og Plan legges til Folke-Formeeren, som er Statens Styrke." Levende Gud! hvilket Decret, hvad er Despotisme, naar dette ikke er det?

Lise. Ja det er næsten paa eengang at voldtage alle adelige Frøkener; Men i hvorom alting er: Hvo som faaer en Mand, faaer en god Ting. Og noget deslige skulde dog hvert Kvindemenneske have.

Amalia (læssides) (O! gid jeg var alt borte) Her, Lise! her passerer dog intet i Dag.

Lise.

Lise. Jo vist, man vil forsikre sig Deres Person, dersom De ikke i Dag erklærer Dem for en Brudgom. Man er bange for Flugt eller Selvmord. For De veed jo, det er længe siden decretet, at Selvmord er Synd, ikke mod Guld, men mod Staten.

Amalia. O, Himmel! hvad gør jeg, hvor skuer jeg mig?

Lise. Jeg vedste ikke med Sikkerhed at forvare denne lille Eske, om De kunde krybe deri. I saa Hald ere vores Politie-Stovere værre end den spanske Inquisition. De kunde vel erklære, at De var u-dygtig til Egteskab, men man ville ikke troe Dem, og saa ville den gesellige Publicitet strax komme, den taaler ikke at et Menneske har sig nogen Ting forbeholden.

Amalia. Lise! liere Lise! staae mig bie, hvad du kan, i det mindste reb ikke min Plan, om Du opdager den. Denne lille Guldbers skal blive Din Belønning. Gaae hen, opseg mig Valentin, han maa komme strax, siig ham, jeg maa tale med ham i Centrum.

Lise (i det hun gaaer) Aha! jeg lugter Luntten.

Amalia (allene) Mon den Fante skulle begribe mig. Dog — hvad er det jeg vil giøre? — Men kan jeg vel giøre andet end dette. Min Byrd! min Fader! om han lever — Min Tantes Forhaanelsser — Men see der —

Ottende Optrin.

Mentor, Amalia.

Mentor. Min Jomfrue! De kiender Decretet. Her er den som vil frelse Dem fra at høstes i Dag, fra at faldbydes i Morgen. Jeg tilbyder Dem denne

ne Person, mig selv til en ligesaa flerlig som værdig **Egtemand.**

Amalia assides. (Jeg faaer et Indfald) Hr. Mentor! jeg erkender Deres Fortienester og skriver paa Deres beleilige Tilbud. Men Hiertets Valg bestemmes ikke i et Hieblik. Jeg ber ikke svare Nej; thi en grov Karl kunde blive min God; jeg kan ikke svare ja, thi jeg elsker ikke, i det mindste endnu ikke. Men vil De vove noget paa denne Sag, afvend, om De kan, i det mindste i Dag, at jeg ikke bliver nød at erklære mig eller arresteret. Opvæk en Cabale derimod, og lykkes det Dem, biedrager denne Tjeneste meget til at bestemme mit Hiertes Valg.

(Hun gaaer.)

Mentor (allene) Mit Hierte brænder, og den Skivne er ikke brandfrie. Cabalen er min Siels Bellhest; thi det er at narre Tosser. Jeg maa vinde min quiddommelige Donna, om og Republikken skulle tabe sin Frihed.

(Han gaaer.)

Ende paa Anden Handling.

Tredie Handling.

Skuepladsen er et andet Værelse, hvor et Skriverbord.

Første Oprin.

Dorant, Lise.

Dorant. Saa dette Kammer tilhører Hr. Pettis medens han er Octovir? Og der indenfor er Raads-Sahlen?

S

Lise.

Lise. Ja vil de kun here, hvilken helvedes Al-larm der inde. De skulle tenke, det var en Svenne-Kroe, og deres frie Mandag. Bægg-Dret til Bæggen, saa skal Deres Siel ret inddrikke Respect for Republikkens Majestæt. (De lytte begge.) Hei da — hu — det gaaer lyftig — Nu rider Fanden dem allesammen — Nu er Holland i Ned. Hvad synes Dem, som Fremmed, om denne Harmonie af brølende, brægende, kraalende, pibends, bandende Stemmer? Tal kun frit, jeg er ikke saa stræng i min Sect, som jeg lod til; Hvad synes Dem?

Dorant. Ganske fortæsselig, jeg forsikrer. Her er vel nogen stærk Giering, men saa vil det til,inden man kan skabes. Lidt Tumult endnu, men det er ingen Under; Rom er ikke bygd paa een Dag.

Lise. Men dette Froken-Decret?

Dorant. Er fortæssligt, det er at blande Blodet, det er at oprykke Klinten med Rod; thi gik disse Mademoiseller saa hen og ergede sig over deres forlorne Adelskab og beholdne Domfruedom, de ville stffe Ulykker; og hvad skulde man ellers giøre af dem paa en Øe, hvor der er intet adeligt af Mandkion, intet Beste Tempel, og intet Nonne-Kloster?

Lise. Fanden fare efter dette Decret, det sætter maakke et halv 100de rafte Karle i fast Nummer, som ellers skulde været vacante til Trost og Haab for mig og mine Lige, og saa havde man saa et det reene skære ubeblandede republikeanske Blod. Nu er ogsaa meget vakkert ung Mandskab bortslettet, at man saaer nok udskibe en lille Ladning Overfledigheds Product af ugifte Piger, Gud veed hvor hen. Veed De nogetsteds paa det faste Land, hvor saadan Kram var assætlig?

Dorant.

Dorant. Nei! men man kunde faae et Decret, at een Mand kunde have to eller fleere Koner.

Lise. Nei! det kunde jeg for min Død ikke lide. Jeg er vel en forstyrret Tes, men Concubine gad jeg ikke være. Min Mand gad jeg nok have alleene, desuden er det jo ikke tilladt i det nye Testamente.

Dorant. Gud velsigne Dem, min Pige! Denne Republik er meget nyere end det nye Testamente, og i Henseende til Love, gilder altid den næste.

Lise. Nei, mange Tak, saa gandske ugrundelig faaer Han mig nu heller ikke til at være, om det og 100de Gange blev decretet.

Andet Oprind.

Valentin. De forrige.

Valentin. Lise! Fruen har kaldet Dig mere end een Gang.

Lise. I det hun gaaer, hvisker til Valentin. Han sværer hende hviskende.

Valentin. Forryd ikke, Hr. Dorant! om Frøken Amalia kommer her, vil De ikke da træde lidt over til vores, hun vil tale med mig i Enenrum.

Dorant. Gandske gierne; Men hvor vidt er De kommen?

Valentin. Hvervet mine Folk, de venter mit Vinl, og jeg venter Deres. Maatte kun ikke denne Frøken-Arrestering forekomme vor Bortførelses-Plan. Gid De var færdig med Deres Dispositioner.

Dorant. Jeg hrænder selv af Langsel. Jeg skal og have mine Ordres. Jeg gør nogle Tilberedelser, som jeg ikke veed, om jeg kommer til at bruge. Det gilder nu, for Exempel, nok mig derinde. Jeg vil paatage mig Opsyn over Festnings-Værkene, og

har begieret; at Nøglene til Portene maatte ogsaa
berroes mig; hvorvidt man nu bider paa den Krog
eller ikke, faaer staae sin Prove; Men er ellers no-
get Nyt i Republikken?

Valentin. Kun et nyt Decret, saa klogt som de
ovlige. Pøbelen trænger allevegne igienem med sit,
og denne nye Frihed etablerer mange moersomme
Princips. De veed den sidste Tummult. Horever-
ten paastaaer, at han er Herre i sit Huns, at om
hans Giester finde for godt at slaaes, kommer det
ingen ved, uden ham; Thi decreteres: At ingen ef-
terdags maa hindres i den Frihed, efter Behag, at
slaaes inden fire Wagge, at Øvrighed, Politie el-
ler Borgervagt dermed ikke maa besatte sig, med
mindre een af Parterne klager. Winkelstriveren,
som er Pøbelens Talsmand, lagde dette Axioma til
Grund: At stiſte Fred, er et Beneficium, og Bene-
ficium nemini obtruditur.

Tredie Optin.

Amalia. De forrige.

Dorant. Jeg gaaer naar De kommer; men De
er dog, naadige Froken! min heele Interesse paa den-
ne De. (Han gaaer.)

Amalia. Beste Valentin! gode Raad ere dyre.
Jeg har gjort et Feiltrin. Ved en sunn Vending vil-
de jeg støffe mig en Interims Ven, og sit en evig
Fiende. Mentor begierer mig til Agte, jeg beslüt-
ter at svare hverken Nei eller Ja; Jeg kiender hans
umaneerlige Duelighed til Kabalen; Opvoel en, sag-
de jeg, mod denne Arrest alleene i Dag, saa voxer
min Belvillia hed mod Dem, til i Morgen! Strax
foer han aſted; men ak! han kom tilbage og pa-
trængte

trængte Svar, og med sine ækle Udladelser bragte mig til den Yderlighed, at jeg maatte herub med det reene Afslag. Han var vis paa, sggde han, at komme i Bombasties Sted, og som den eeneste lærde Mand, ville det være ham let at ride de andre til Vands, og saa vilde han blive for denne De, hvad Cromwel var for Britternes. Jeg kunde da saaledes gisre med ham et Partie, min Stand vær-digt, og meere deslige; Jeg afviiste ham maaßke i for tydelige Udtrykke. Nu funkede i hans Dine den sorte Hævngierrigheds Ild; Han flei afsted, og ventelig fremhaster han nu den Arrest, han ellers skulde forhalet. Hvad gør jeg nu? hvor skyler jeg mig? Her! Valentin! De tænker ædelt, De er besseeden, jeg vil vove et Skridt; De misbruger det ikke. De vil jo følge mig hersra?

Valentin. Jeg maa følge Dem saa langt jeg kan. Der er en Despot i dette Hierte, som dikterer dette Decret. Med al Uliighed mellem vor Stand og Wilkaar, er min Skæbne evig bunden til Deres.

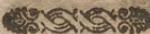
Amalia. Nu vel! Contracter, som oprettes under Evang, gilder jo ikke meere, naar enhver es sig selv raadig?

Valentin. Nei! det falder af sig selv.

Amalia. De er jo og for ædelmodig, for at ville nogensinde misbruge den Tillid, med hvilken jeg bes-troer mig til Dem?

Valentin. Det var kun hvad jeg skylder enhver anden ligeeyndig Person; Men mod Dem bliver det ikke ædelmodighed hos mig, kun en blind Lydighed, som mit Hierte ikke kan imodstaae, om det vilde.

Amalia. Welan da! skriv en saadan Contract mellem Dem og mig, som jeg kan fremvise, hvor-

ved jeg i Dag undgaaer Arrest; men en Contract,
som udenfor Republikkens Evang har ingen Kraft.
Her er Pen, Blæk og Papiir. (Valentin skriver, A-
malia seer ham selde Zaerer paa Papiiret, hun bliver roet
og skuler sit Ansigt med Tørklædet. Da Valentin har skre-
vet, reiser han sig, sigende:

Valentin Aldrig skrev jeg Løgn før, og aldrig før
omfede jeg, at Løgn var Sandhed. Tilgiv, at dette
Ord faldt af min Mund, at jeg tillod mit Hierte
den Vellyst, ataabne hvad det saa længe qvalte!
Frygt ikke! ingen skal døcretere ud af denne Varm
den Ere jeg bær for Deres Byrd, den Ridkierhed,
med hvilken jeg adlyder Deres Willie. Jeg elsker;
jeg skal evig elsker Dem. Den Rue, som brænder
her, slukkes ikke; men dæmpe den skal jeg. Jeg
skal aldrig glemme mig selv. Min Mund var dog ikke
nu nær saa dristig, som mit Hierte vilde dicte-
ret dem. Men den maa være in forma saadan, som
den er beslet. (Hon løser stielvende.) "Undertegne-
"de erkære hermed, at vi fra dette Døblifl erklaende
"mellem os en wopleselig Egtesforening, og begio-
"re denne vor Erklæring til Vitterlighed indført i
"Notarii Protocol.

"Valentin Wigdahl."

Amalia. Velan! jeg skriver under; men jeg kre-
ver Himlen til Vidne, at jeg udenfor Republikkens
Evang erklaerer mig uafhaengig af denne proforma
Forbindelse.

Valentin. Jeg krever det samme Vidne, at dette
skal være som uskrevet, endskont jeg gjor denne Ebd,
stridende baade imod Haand og Hierte.

Amalia.

Amalia. Get endnu: Kan jeg undgaae at frems
viiſe dette, er det mit Ønske og Forſet, og hvad
De kan biedrage til mit Ønskets Opſyldelse, tor jeg
haabe det?

Valentin. De tor være vis paa, at ethvert af De-
res Ønsker jeg kan opfylde, er en Lov for mine Hand-
linjer, hvor tung denne Lov endog maatte være for
et emt Hierte; Men dersom —

Amalia. Hvad, dersom? —

Valentin. O Nei! det maa uden Twivl lykkes.

Amalia. Hvad lykkes? Tal, jeg besvær Dem.

Valentin. Jeg meener — — men jeg undseer mig.

Amalia. For Himmelens Skyld tal, tal frit.

Valentin. Dersom det ikke lykkes at komme bort,
hvad vover De da? At fastes i en uverdig Tiener
Arme?

Amalia. Jeg har tænkt over den Sag. Jeg har
giort, jeg vil giøre alt mueligt for min Stammes
Ære. Under man mig endog her Raadighed over
mig selv, rriver jeg denne Biller i tu, og lever min
Livs Tid i eenlig Stand; Men naar jeg er twun-
gen, saa er De, Valentin! den eeneste ugiste Mands-
person, med hvilken jeg kunde overtale mig til at leve;
ja meere: jeg skylder sande Fortienester denne Be-
fiendelse. Deres Byrd, lige med min, saa valgte
mit Hierte Dem maaskee blandt alle ugiste Adels-
mænd.

Glerde Oprin.

Carl Pettis, de forrige.

Carl. Endnu engang Jomfrue Lever! Deres
Figur staarer mig an. Deres Siel er nok heller ik-
ke saa stem. Naar Deres smaa adelige Færdommme

face uddampet i første Barselsæng, vil De blive en Kone, som gør mig lykkelig. Endnu engang, jeg er til Deres Dieneste. En Strandkader kan maa-
ske ellers blive det ved Lodkastning.

Amalia. Deres Galanterie, Cousin! er ikke deli-
cat, men jeg tiltroer Dem for nogen indvortes Værd,
til at burde belemres med en lige gyldig Kone. De
er elskværdig og bor blive elsket, det blev De ikke
af mig. Egteskab kan decreteres, men Kierlighed
ikke, og for at svare Dem i Deres eget udfordelige
Sprog: hverken een eller flere Barselsænge for-
slæg til at udrydde mine adelige Fordomme. Disse
ville bestandig incommodere en Mand, som var af
modsatte Sentiments, da De ellers ikke skulle falde
noget andet Menneske besværlige. Altsaa, min Her-
re! jeg talker for Deres ærede Tilbud, men afflaaer
Det, fordi jeg ikke vil giøre Dem ulykkelig. Jeg
overlader heller min Skæbne til en blind Hazard.

Carl. G! nu vel min Pige! jeg er juist ikke hel-
ler forlæbt, og gad allermindst tvinge mig en Kone
til. Det gør mig dog ondt for min Cousine, om
hunfea sin Adels høje Spidse skulle synke alt for
dybt. Kom nu og følg mig hjem, og beed en god
Bon om en god Mand. Inden en Time komme
Betientere at avhente Dem til en stor valker Gahl,
hvor De, med flere adelige Mær, kunne vente af
Morgendagen, hvad mange klar maaske ikke skulle
forskaffet Dem. Republikken, Cousine! er alle
Daaers Foranhilder.

Valentin. Kan De ikke forsikre Dem Deres Cou-
sines Person, inden at føre hende i Dag til dette
Marked?

Carl.

Carl. Det var man ikke muligt med hende, men derfor ikke med alle. Raadets Decret bør være helst lige. Ingen Persons Anseelse. Just fordi hun er i en Raadsherres Huns, bør allermindst for hendes Skyld stree Undtagelse fra Regelen, Formildelse i Lovene. Disse Undtagelser, disse Formildelser harre just til Monarchiets skjonne Kariteter.

Valentin. Og til Republikkens, at ikke kunde mod derere nogen Lov, naar det gelder Folk af Ere, men at kuldkaste aldeles en Lov, og stabe en anden, naar man stoder an paa en Horevert, og flere Ca-nailer med ham tilbagedrive. Borger vagtenz souvnerer man ikke anderledes Republikkens Majestet, saa bliver denne Majestet det foragteligste Phantom, som endnu nogensinde har spøget paa Jordkoden.

Carl. Du har Ret, Valentin! men viid: Republikken kan ikke endnu alt hvad den vil, men den bør ville alt hvad den kan. Og her kan den. Alt-saa, Coussine! koin, folg med. Bliv Du her, Valentin, om min Fader behøver Dig. (De gaae, Amalia seer om og bedrøvet tilbage til Valentin.)

Valentin. (allene) O! hvilket Par Dine. Brænd-Speile som kunde smelte Metaller! Ja, hun elsker mig. Men jeg! hvad gør jeg? befordre hendes Flugt— bereede min Undergang— forhindre hendes Flugt— omfavne min Eiendom! O, Elskov! hvor du gør Mennesket svagt, vakkende. Dog— bruge List— bryde Lovste— handle mod Troeskabs Lov. Og her— hvilket Sted at boe paa— hvilken huuslig Lyksalighed? hvilken borgerlig Sikkerhed kan ventes her, midt i et Svelg, som drager altting ned til Undergang med uimodstaaelig Kraft.

Femte Optrin.

Dorant, som kommer leende fra Raadhuus Salen,
Valentin.

Dorant. Ha! ha! ha! Jeg kommer fra den Kast
De mindst venter mig, Jeg er et Stykke af en
Commandant, her er Negler til Portene, til Eis-
huuset, og Frierhed at vælge til Adjunkt hvem jeg
finder bequem. De skal være det; det forstaer sig,
og saa skal vi ikke behøve Deres bevrænede Tyve for
at bortføre vor Helena. Den Philalet var den ver-
ste Dixiel. Den eeneste agtende Mand blandt dem
alle, mellem os sagt. Men jeg forstod at blande
mit Kort. Jeg gjorde først megen Wind, talede
om Approcher, Redouter, Raveliner, Catapulte,
Løbegrave, og alle baade passende og ikke passende
Kunstord. Strax skreg de af fuld Hals, at jeg
var Manden. Men da Philalet gjorde en meget
rigtig Anmærkning mod mig, som fremmed, og især
mod Fremmede som prale, var jeg listig nok til at
svare: Holstiise Senaiores! Denne Republikkens
Fabius har vist nok Ret. Jeg ønskede ogsaa selv
en 8 Dages Tid, for først at aflagge Prever paa
min Capacite; troet mig ikke paa mine Ord, I Re-
publikker er det kun Gierninger som skulle tale;—
Men aldrig før til jeg sagt disse Ord, førend det
var som Ild til Krud. Nu kunde man ikke bie et
Dieblik: Strax Negler frem, strax mit Navn til
Protocols, strax Eeden aflagt. Jeg soer da paa
at jeg skulde giøre alt hvad som stod i min Magt til
Festnings Værkernes Standsettelse. Nu staer der
virkeligt set ingen King i min Magt, thi jeg for-
staer mig ikke mere paa Festnings Værk, end paa
at

at være brabantiske Kniplinger. Desuden mere
kede jeg, man clausuleerte ikke Eeden med Re-
ligion, men med Aeren. Og med Aeren har
det god Vei. Det er min Aere at være den troe
som udsendte mig, og at narre disse 7 Viise, og den
gde med, saa godt som jeg kan.

Valentin. Ja! hvortil nu da disse Nøgle? og
hvortil denne Adjutant? hvad skal vi begynde paa?

Dorant. Jeg kan intet reelt begynde, uden Dre-
dre fra min Herre; men den maa snart være her.
Imidlertid vil jeg gisre mig lidt belyndt med Vol-
dene, og med Portene fornemmelig, og, for et
Syns Skyld, hisse op en eller anden Forandring.

Siette Optrin.

Leonard, sveedende og pustende, de forrige.

Leonard. Dette forbandede Beest! Denne Skoles-
Fur, nu faaer man intet drevet igennem; Kan ik-
ke Penge hielpe?

Dorant. Hvad er der, Hr. Pettis? Dette
Beest — er det tilladt at sperge.

Leonard. O! det er denne indbildske Mentor,
som ved kisbte Stemmer er indvoteret i Octovira-
tet, denne Glosebog, som vil styre Staten efter
Grammatica. Texten til hans Indtrædelses Tale
var fuldkommen Fricched og Giendoms Ret for alle
Herregaards Bønder. Naer, som paa et Haar,
havde han bragt det til Decret, dersom jeg ikke ved
et mægtigt Argument havde givet Sagen en Ven-
ding.

Dorant. Og dette Argument, om jeg maa spørge.

Leonard. Er alle menneskelige Tings Hovedar-
gument — Penge. Republikken behøver 50000 Py-
Strl.

Strl. Disse voxe nu ikke i hver Mands Have.
 Jeg skaffer disse Penge, sagde jeg, dersom Republikken vil sælge mig Baroniet Leverpol med sine adelige Herligheder for 25000 Pd strl., saa skal jeg pantsætte mit eget Strægods, og faae laant den anden Halvedeelmod Republikkens Caution. Men faaer Bønderne Frihed og Eiendom, saa er jeg en fattig Mand, og saa vil ingen give en Skilling for Baroniet, saa kan I slæge Bønderne og sælge Skinnet, og see om det belebter til 50000 Pd. **Strl.** Nu vart der da Ende paa denne Storm; saa kom Mentor med sine heilende Indfald om et Academie paa Den, om Nakketbaade, om republicanske Ordens-Tegn, og Gild veed, hvad det var altsammen; Kort: det var, som om han alleene havde slugt al Forstand, og vi andre vare Losser.

Dorant. Man maa holde de Lærde en Smule Førfængelighed tilgode; deres Indfald tiner dog ofte til at give de menneskelige Sager en Smule Politur. **Leonard.** Es! hvad Politur? Man spør i Republikken om det Gavnlige, det Nyttige, det Solide; Med et Ord: Om Penge. Polere mig hid, og prælere mig vid, naar man ikke har Penge. Og hyad jeg nu vil sige, Hr. Dorant! i Henseende til Voldene — da ingen Stats, ingen Zirater — Forstaer Du mig? — Kun det, som kan forsvare Byen, alt med muligste Besparelse; Jo mindre Penge det kostet Byen, jo bedre; Og, hvad jeg vil sige, her nu: Siden De dog har mig at takke for Deres nye Station, saa kan De giøre mig en Tjeneste! Det bliver mellem os: Der staaer et stort tomt Huus oppe ved Volden ved Vesterport, deri har jeg 500 Pd. **Strl.** første Prioritet, men Eieren er Fanden i Bold, og

og Huuse, forstaader De mig? ere i slet Priis. Nu kan De jo hitte paa, at just der bor anlægges et Fort, at Huusets Muure kan nyttes dertil, at Republikken, koste hvad koste vil, maa kiebe det af Eiermanden. Lad os forstaae hverandre! Enighed bor herre i Republikken.

Dorant. I! det forstaer sig, med Fornvielse. Det skal være min mindste Kunst. Den eene Haand vasser den anden. Men denne Valentin kommer jeg at børve Dem; han skal være min Adjunkt.

Leonard. Der gier De mig en Fandens Strægs; Den Karl kan jeg ikke undvære.

Dorant. Men jeg endnu mindre.

Leonard. Hør! bie! Veed De hvad? De skal faae min Gaardskarl, det er en sterk bredsfuldtet Prygl; Ja kiere! tag den.

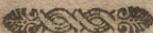
Dorant. Det kan jeg umuelig; Det maa være et Menneske af Indsigter; Jeg kan ellers ikke forsvarer det for Republikken.

Leonard. Nu, hør! Veed De hvad? De kan beholde ham; Men eet maa De love mig: Naar der er Opleb, som her gierne er hver Dag, maa De strax tillade ham at føge til mit Huus, og især, Valentin! til min Penge-Kielder, forstaader Du mig; Du er troe og veed Beskeed.

Dorant. O ja! det bliver mellem os; jeg tienet gierne en Velhynder, for taknemmelig er jeg, om jeg selv skal sige det.

Leonard. Ja, Valentin! om Du end stod ved Volden.

Dorant. Om han commanderede et Batterie, og Fienden ville løbe Storm, saa skulle han tage sit Mandstab og begive sig til Hr. Pettis Huus; thi
hvad

hvad er et Batterie mod en brav rüg Borgers Huus; Man kan kisbe mange Batterier for de Rigdomme, som bevares i Hr. Pettis Huus; ikke sandt? Og hør, Hr. Adjutant! jeg skal give Dem en skriftlig Ordre dertil, med Dag og Time og Minut in blantco, som De selv kan udfylde, at De dermed kan legitimere Deres Conduite for Octoviratet; jeg, for min Deel, skal nok vide at drage mit Hoved ud af Strikken; thi naar en Mand viiser sig, min Ven! som Hr. Pettis, saa maa jeg tiene ham, hvad det og skal koste.

Leonard. (kysser ham og græder.) O! hvad De er en velsignet Mand. Herre Gud! Republikken skulle ikke have saadanne Betiente allevegne, saa var det en Lyst at styre den. Men hør, Valentin! fra dette Øyeblik er Du i Republikkens, ikke i min Sold; Forstaer Du mig? men jeg skal mage det saa, at Du faaer 5 Pd. Strl. meere aarlig end Du havde hos mig, og naar Du saa har en Time leedig, kan Du vel udrette eet og andet smaaat i mit Huus, og skrive lidt iblandt; Forstaer Du mig?

Valentin. O! ja vist, med Fornsielse.

Leonard. Men jeg betaler Dig intet derfor a parte; Forstaer Du?

Valentin. O! det var ogsaa ubilligt.

Leonard. Men var ikke en saadan Adjutant have Uniform med Ingenieurer?

Dorant. Det skulde ikke klæde ilde.

Leonard. Vær saa god, leveer ham Toihuns-Noglene, der ligger, som Du veed, en Lieutenant's Uniform. Du burde ellers beholde dit Livre for din troe Dienste; men nu lader Du den ligge til din Eftermaad,

Estermand, da jeg skaffer Dig eu meget smukkere
Dragt. (Han gaaer.)

Dorant. (afsides.) Det kalder jeg at spare for Re-
publikken.

Leonard. Men iden vi nu er under fire Dine:
Denne Flaade De talte om, skulle den være befryg-
telig for vor Øe?

Dorant. O! ikke; De kan vel vente Undsætning
fra Deres stridende Brødre paa det faste Land?

Leonard. Nei! det er just Ulykken; thi for det
første have de nok endnu selv en Smule ugiort; Des-
uden ville de ikke erklaende os uafhængige af dem. De
har vel læst vores Manifest, hvor vi erklærede at
ville være for os selv. Min Son var nu saa for-
pikket dtrpaa, og han har conciperet det. Vi boe
paa en Øe, siger han, og kan ligesaavel forsvare
os mod den heele Christenhed, som Malta mod Tyr-
ken. Han har Courage, den Knezt; men kom-
mer der en Flaade, saa er det dog hvad det er.

Dorant. Ja, man faaer dog vel sage et Par megg-
tige Potentaters Garantie; saa har alle smaae re-
publikanske Stater.

Leonard. Ja! men jeg er bange, de ere os mod
allesammen. De har læst vort Manifest mod Dis-
spoter; Vi skieldte dem Huuden fuld, det er sandt,
og bad deres Undersætttere giøre ligesom vi. Den
Gang syntes jeg rigtig, det var kicikt skrevet; Men-
tor var Concipist; Men nu er jeg ikke meere saa heed
om Hovedet. Den dixvels Philalet synes mig nu
have Ret; Jeg husker hvert et Ord: Kan vi ikke,
sagde han, indrette vore Sager paa det beste, uden
at udspøde Forhaaneller mod dem, som have og elsker
en anden Indretning? Om jeg finder for godt at res-
formere

formere min Oeconomie, Naboe Pettis! Skal jeg derfor skielde paa Dem, kives med Dem, skabe mig en Fiende i Dem, fordi De har det anderledes? Washington spillede en storre og skinnere Rolle i den americaniske Revolution end nogen enkelt Person af vo're, hverken paa De eller fast Land; men aldrig sagde han Gottisser til Fyrfesterne i Europa. Han ansaae sig ikke, som en Friheds Apostel, der skulle omvende alle Monarchiers Folk til den sande Troe, og gaae paa Proselyt-Jagt over al Verden. Ja, det sagde Philalet, men han blev overstemmet, og jeg er bange, han havde Ret. Overalt, kom denne Glaade, saa var jeg tilfreds, jeg havde mine Midler i den hollandske Bank; saa forlod jeg Bye og De, og kom der aldrig meere.

Dorant. O! vi skulle nok forsvare os; Her er jo et kicke Folk. Republicaneren har Mod som en Leve, naar han staaes for Frihed.

Glynde Oprin.

Fruen Pettis, de forrige.

Fruen. Her seer De, Hr. Octovir! ikke saameget Deres Fruen, som den første Dame paa den heele De, mit Kiens Ambassadrice, med Fuldmagt fra en Herstares Mangfoldighed, med alvorlig Paastand, grundet paa Liighed og Billighed, fort: paa Princips som Staten har ad opteret. Men Preliminairement maa jeg spørge: Ere ikke Fruentimer Mennesker?

Leonard. Jo! det veed den sede Himmel!

Fruen. Ere ikke alle Mennesker lige?

Leonard. Ja! det har man nu engang for alle antaget — i hvorvel —

Fruen,

Fruen. I hvor vel eller hvor ilde, haar man har antaget det, saa er det antaget, og saa sommer det et frit og flikt Folk at blive sine Grundsaetninger troe. Alsaalaaer jeg i Nationens Qvinders Navn, at alle Dottre esterdags skulle arye lige med Sønner, og have alle de samme personlige Nettigheder.

Leonard. Beste Kone! Det gaaer ikke an; thi for det første ere Fruentimrene svagere.

Fruen. Hvilket skulle beviise. Kan han beviise det, lille Mand? hvad kan han, som jeg ikke kan? hvad tor han, som jeg ikke vil? I Maend sulle under Despoter, vi Qvinder herske over dem. En vis Fridrich af Preusen, en vis Carl i Sverrig viste os Foragt. Men for Resten — dog et Ord saa godt som 1000de, hvad giver han mig for Catrina? Mon hun forstaer at lære Maend Lydighed? Overalt: Pluraliteten er paa min Side. Min Hr. Octovir! Egalitet med Maend, eller Krig med os.

Leonard (paa Kneet) Min føde Kone! min Hieriens Engel! betenk min gamle Moer lever, og hvad tabe vi om vor lumpne Svoger, som har min eeneeste Soster, skal gaae i liige Arv med os?

Fruen. Ei, hvad! nedrige Egennytte, lave Sierles Asgud! Dens Alter voere evig nedbrudt. Jeg skal have min Krig frem, usodde Slægter skulle dyrke mig som en Gudinde, og sette mig ved Siden af Juno, Pallas, Venus.

Leonard. Men hvor skal man da sette mig?

Fruen. Mellem Hanrederen Vulcanus og Phi-losophen Socrates.

Leonard. Nei; derved leed din Ere, min bedste Kone! man skulle da troe at jeg har haft en Blanding af Coqetten Venus og Serpenten Xantippe.

D

Fruen.

Frnen. Saa mange Spisser han vilz men min
Paastand deerereret.

Ottende Opdrin.

Carl, de forrige.

Carl. Jeg veed min Moders Paastand, den bø^e
gaae frem, men min ogsaa. Hvo som deeler liige
Herlighed, skal deele liige Hvirde. Kvinder bør
herester øves i Strid, bare Vaaben, arbeide paa
Voldene. Saa bliver først Tapperhed heele Nationens Ond.
Vi behøve det nu, vort Mandsskab er rhut,
men det vorer strax til meer end det dobbelte.
Giv kun Piger en anden Opdragelse, og
man skal finde dem bequemme til alt, og da skulle
disse Amazoner føde os kiekke Sonner.

Dorant. I Sandhed! den unge Mand har Ret,
allene, hvo skal kaage vor Mad, flye vort Eti,
forestage vort Huus.

Carl. Det skal deels Mand og Kvinder af slet
Helbred, deels de quindagttige Mandssolk, alle Ruz-
joner skulle være Kiskkenksrivere.

Niende Opdrin.

Philalet kommer ud af Sahlen, de forrige.

Philalet. Nu faaer man see hvorledes vi have
maneoureret mod fremmede Magter. En Strand-
Rider indberetter, at en Esquadre nærmest sig Den,
den bestaaer af 2 Orlogs Skibe, 3 Fregatter og
nogle mindre Fartxier. Rasse Carl, meddele vort
Mandsskab Deres Aland. Dorant! strax til Volds,
en vigtig Post nu, især for en Fremmed. Hr. Col-
lega! jeg har sagt min Meening, og toer mine Hæn-
der, hvordan det falder ud. Leonard.

Leonard. Ah! mit deilige Huns! Ah! mon De
Faster Sommer ind?

Carl. Jeg skal seyre eller doe?

Fruen. Jeg doer i Spidsen af mine Amazoner,
paa Ereens Sang.

Dorant. Jeg vil leve og indleegg mig Ere.
(Alle tre gaae.)

Leonard. Nei, jeg maasq hiem til mit Huns.

Philalet. Paa ingen Maade. I Octoviratet
maas vi være, for at give fornusdne Ordres til alt.
Republikken er vort Huns. (Han slæber Leonard med
som nødig folger, men siger assides, i det han gaaer.)

Leonard. Gid Fanden havde den heele Republik.

Ende paa Tredie Handling.

Fierde Handling.

Skuepladsen er, som i første og anden Handling.

Første Optrin.

Amalia, Brontis.

Amalia. Her gaaer jeg, som mellem Liv og Død;
alting gander Skæk. Bombastes Vender stremppe
ind fra Landet, og paatrænge Friheds Decret.
Byens Fruentummer ere blevne rasende, og min
Lante er Furie god nok til at ansøre dem. En Flaar-
de paa Needen, som maaskee truer Byen med Be-
leiring — og ingen Valentin og ingen Dorant;
Hvor ere de? hvad vove de? Sil, Brontis! opseg
mig Valentin! ill — dog nei, bie, forlad mig ikke,
jeg er ellers forladt af Himmel og Jord.

Brontis. Nei vist ikke, kiereste Barn! Jeg er
saa let om Hierte, jeg. Jeg er ingen Spaaekilling;
det bæres mig dog vigtig for, at der er noget godt
med denne Glaade. Denne Glaade og Dorant og
Din Vorforelse, disse tre Ting vindes jeg sam-
men som en Traad; Du skal hænde og see, de høre
sammen; Bonder er ikke Gies, fordi de ere graae;
Der au Du vakkert her, saa vil jeg hen' og finde
Valentin.

Amalia. Nu, saa gaae da, gode kiere Brontis!
gaae, og Fred folge Dig; men hast tilbage! (Hun
gaar.) — Denne Glaade — og Dorant? Ja det
er rimeligt; Men en Glaade — for min Skyld, det
er urimeligt; det er umueligt; Men jeg kunde vere
en Biesag, den kan have, den maa have vigtigere
Hensigter. (Hun tager op den skrevne Contract)
Ah! der har hans Taarer giennemtrukket Papiret.
Edle Menneske! kunde nogen af hoieste Byrd han-
le ædlere end Du! Fordomme Capricer.

Andet Optrin.

Frue Pettis med Hat og Cokard, samt Kaarde haen-
gende i en Vandeleers Rem, 2de Betien-
tere, Amalia.

Fruen. Nu, lille Niece! jeg beklager din Ung-
doms Daarlighed. Mit Hierte var moderligt, det
brændte i denne Barm. Men Du har ikke villet
dit eget Beste. Du forsmaaede min Sons Tilbud.
Det er Forblindelse. Det er en Bei Duaabuer
Dig til yderste Vancere; Her er et Par gode Ven-
ner, som skulle afhente Dig. Det vil smerte mig
i min Siel, om jeg i Morgen Fal see Dig sælge
Bisk paa Torvet.

Amalia.

Amalia. O! Laure! hvad Deres Medlidenhed er gruesom, men var den virkelig, saa vùs mig en Maade. Paa mine Kneer for Dem beder jeg Dem om. Forund mig Lid til Betænkning, kun i Dag, kun Natten over, maastee jeg da indseer, at jeg har gjort ilde i at afflaae Deres Sen.

Betienterne Begge. Rettens maa have sin Gicenge.

Fruen. Det er desuden forbie, Amalia! Min Sen er stolt, redel stolt, han har lagt under dette Hierte, han taaler ikke meer end et Aflag.

Amalia. Und mig dog Huslye her til i Morgen.

Betienterne. Rettens maa have sin Gicenge.

Amalia. Miz synes det var bedre I forsvarede den beleirede Bye, end at I engste nogle stakkels uskyldige Trokener. Men det er Kujoners Verk at være Barberer mod værgelose Kvinder, og Kvinder mod vebnede Mand.

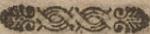
Betienterne. Rettens maa have sin Gicenge.

Amalia. Halde I det Ret at fengsle frie Folk, saa gid baade denne Ret og Rettens Gicenge maatte knuses under den Ruin, som truer det heele.

Betienterne. Rettens maa have sin Gicenge. (De ville tage hende een under hver Arm.)

Amalia. Rerer mig ikke, Nedrigre! uden foreviist Ordre, eller jeg anseer Eder for Stratens-Rvere, og raaber Bold.

En Betient (stager et Papir op og læser saa tet ind i Amalias Ansigt, at det gyser af hans Mund.) Hos ovenmeldte adelige Piger indfinde I Eder cito, bringende dem til den anviiste Sahl. Viiser nogen skriftlig Egteskabs Contract med en virkelig befiendt og nærværende ugjist Mandos Person, da modtage I den Contract, og samme til Notarius

levere,ladende en saadan som virkelig gift Kone
med Fred i det Huns, hvor hun sig befinder.“

Begge stagende hende under Armene. Natten maa
have sin Gienge.

Amalia. Nei, holdt! siden det ikke anderledes
kan være, see der jeg er gift, tag og lad føre til
Protocols, og lad sua Eders Ret have sin Gienge
saalænge den vil.

Fruen. (læser Contracten i Betientens Haand, og siger)
Ja, ja! I faae ilesaa ikke denne Leite med paa
den store Sahl, gaaer kun. (De gaae, hun seer længe
sift og haanlig paa Amalia.)

Amalia. O! Madam! Jeg seer hvad De tan-
ker, jeg veed hvad De vil sige, jeg kan det udenad
alsammen. Jeg har vejet mine Pligter. Da man
ikke tillod mig at blive min Stand troe, gjorde jeg
i Nedsfald det bedste Valg jeg vedste.

Fruen. Sikkert Funke af Sentiments, just da
den adelige Stolthed opgav sin Aande. De vil dog
ikke troe, at mine Dine endnu skulle være dunkle af
Alderdom? Nei! nei! disse alt for pene Piger ere
mig engang for alle mistenkede. Jeg har optegnet i
min Hukommelses-Journal alle disse mistenkelige
Samtaaler med Valentin, alle disse talende Dickeast,
denne sygelige fielne Tone, i hvilken man besalede
denne stakels Tiener noget. I Sandhed, Repu-
blikken har forekommel Deres Dusker, den har vient
Dem med et Vaaskud, sat anstrandigt, som De
forgivernes skulle segt detit al Verdens Monarchier.
A la bona heure, Tienerinde Madame Valentin
Wigdahls. Han maatte tage dette Elinavn, stak-
fels Fyr! af den Gaard; hvor han er opfostret;
men det var i Mangel af Faders Navn. De veed,

han er et Hittebarn; han ikke han er en stor Mands
Søn, naar alt kommer til alt, en Prinds af Blo-
det incognito; han ogsaa hende, hans Fader er kag-
stræget og brændemærket; Men enfin, Deres adelige
Blod har felet, at der var noget ved ham. Han
er sandelig sufficant, en god Bygning, og lover en
gistesng Pige en lykkelig Fremtid.

Amalia. Denne Forelesning karakteriserer Deres
Hirte. Min Samvittighed kan besvare alt; men
den taler et Sprog, som De, Madam! ikke for-
staaer, som De ikke fortænder at høre. De har
bragt min Forvirrelse til høieste Spidse. Viid da:
jeg foragter Dem i min Siels Inderste! De beviis-
ser, hvad man i denne Lid saa gierne vil have be-
viist: At Adel frembringer Monstra. De bær et
Sværd der, gien nemboer mig dermed, siden Natur-
ren dog har taget feil, og bestemt Dem til at anfæ-
re Fiskeriellinger. Kom, stod til! Det er jo gande-
iske republicanst at slaae de Folk ihiel, som tenke og
tale anderledes end vi; Og overalt: De kan jo saae
et Decret, som siger: Det skal saa være, det skal
saalaa være!

Tredie Optoin.

Lise. De forrige.

Lise. Frue General! Frue General! Armeen
venter Dem, og bestormer Huuset i dette Dieblik,
dersom De ikke kommer.

Fruen. Nei! lev, Dumdristige! Min Hævn skal
skaane Dig til langvarigere Smarter. (Hun gaaer.)

Lise. Ja! det er en bitter Dixvel, den sode Lan-
tes; han hun hugge saa dybe Saar med sit Sværd,
som med sin Mund, saa Guld forbarmte sig over Fi-
enden!

enden! Men, Frøken! der skulle De seet en Armee,
de havde nær Skamræsset stakkels Valentin, som stod
paa Leihuset og udleverede Baaben til dem. Den
Dydzirede Russiske, Mutter paa Trappen, er Oberstlieutenant;
Hendes Mave af tre Etager gaaer
som en Smidebelg.

Amalia. Du saae Valentin? hvor er han?
Hoor gik det ham?

Lise. Det veed jeg i Sandhed ikke; Jeg saae kun
et Glint af ham, og herde kun en og anden Gang
hans Rost mellem disse snovlende Fiskerkliellingers
rustede Bosuner. Jeg tog Flugten, for ikke at
blive hvervet.

Amalia. Hør, Lise! Vær mig troe! jeg skal ægte
Valentin: Vi ville flytte hemmelig i denne Aften;
Forraad mig ikke, men vær tilstede, hjælp til Rette,
naar vort Lei afsæntes. Der har Du den lille
Guldbers, den sidste Gave maaskee af min Haand.

Lise. (grædende kysser hendes Haand.) O! min sode
Frøken! seer jeg Dem ikke mere, saa vær velsignet
for hvært Hieblik jeg hat kiendt Dem! De var altid
god, mod alle god; Men seer jeg Dem ikke mere?

Amalia. Det veed jeg ikke; gaae min Pige! vær
paa din Post i Valentins Kammer! Lykke selge Dig.
(Hun gaaer.)

Amalia. (alleene) Det er dog en Wellyst at være
elsket, endog af den ringeste Liener, endog af uber-
fæstede Karakterer.

Fjerde Optraa.

Brontis, Amalia.

Brontis. Vær roelig, mit Barn! jeg træf ikke
ham; men Dorant han sagde: Du skulde være før-
dig,

dig, naar Bud kom og hilfede fra Valentin. Valentin var i hans Erinde, jeg veed ikke hvor; Men Gud, forbarme sig, hvad det er for en Republik! En Moer af en Madam sit mig i sine Kloer, og sagde: at hun vilde giøre mig til Amazon. Fanden være din Amazon, svarte jeg, jeg er en ærlig Bondekone; Til al Guds Lykke var jeg saa stærk, at jeg pussede hende fra mig. Jeg saa ingen som holdt Skif, alle vare lige gode, eller lige onde, ret som en Flok uskikkelige Born, som sætte Stuen paa Loftet, naat Haer og Moer ere ude. Er dette Republik, og faaer vi ingen Konge igien, eller nogen anden brav Mand, som kan holde styr paa Almuen, saa svær jeg paa, alle Folk i Byen i det mindste ødelægge hverandre inden Aar og Dag.

Femte Optin.

To bevæbnede. De forrige.

Den ene. Er det Frøken Amalia?

Amalia. Ja! det er.

Den ene. Valentins Vigdahl sendte os at afhente Dem, og her er flere udenfor at tage Tiet.

Amalia. (til Brontis) Lsb og beed Lise' være i Valentins Kammer (hun gaaer.) (til den Bevæbnede) beed dem, som skal tage Tiet, gaae til Bagporten!

(En af de Bevæbnede gaaer ud, og kommer strax ind igien.)

Amalia. Åk Himmel! din Varetegt! (Brontis kommer tilbage, og da hun vil folge Amalia.)

Den ene. Vi har ingen Ordre om nogen Kieling.

Amalia. Da er det blot en Forglemmelse.

(De gaae alle.)

Amalia. Forfærdelige Optin!

(De slaae Dorren stærk efter sig.)

Siette Optrin.

Leonard.

Leonard. (alleene.) Hvad Fanden var dette? Héda! Valentijn! Lise! hvor ere I alle sammen? Hjem gik i den Dør? Ikke en Siel i Huset! Valentijn var en feed Karl til at passe paa Huset. Al! din Skelm! Man skulle giøre vel mod slike Folk! Saa snart en saadan Laquai — Slyngel saaer en lille Besnæring, saa er han strax Matador, og giver sit Her-skab Deden og Dicevelen. O! gib dette Republi-canskab var Fanden i Bold. Jeg er bange, her gaaer meere for mindre. Jeg tænkte ret, jeg skulle fiske i vort Vand, men jeg drugner i denne Røre.

Syvende Optrin.

Lise, Leonard.

Leonard. Lise! hvor holder Du Husus? Du passer godt paa; Her kunne man jo sticke alting bort.

Lise. O! jeg var oppe i Fruens Garderobe og fandt en Jagtklædning med breede Guldgalloner, den var i Moden da jeg var et Barn, men nu vil den klæde godt til Amazon-Dragt, saa slipper Father at klæsse hende nye Uniform. Hvad som er spart er fortient.

Leonard. Du er brav, Lise! men hvor er Valentijn?

Lise. Han kom for en Stund siden som han var gal, løb ind i sit Kammer, slog Dørren ester sig, og da han soer ud igien, syntes mig han havde rød Kiøle. Jeg gik ind i hans Kammer, og der lade den heele Laquai-Ham paa Gulvet.

Leonard. Det begriber jeg — Men Amalia?

Lise.

Lise. Hun var her i Diebløklet — Ah! hun har
vel fulgt disse Frakken-Stevore til den lykkelige Sahl,
hvør alle disse Brudesangs Candidater skulle hen-
bringe deres Uskyldigheds sidste Nat.

Leonard. Det er nok saa; det er nok saa.

Ottende Optrin.

Valentin, som Ingenieur-Officier.

Valentin. Staffetten fra Flaaden er paa Raads-
Sahlen. Man venter Dem, Hr. Pettis!

Leonard. Ja! men hvor Fanden er du henne,
som skal passe paa mit Hus? Nu maa Du blive
her til jeg kommer tilbage.

Valentin. Det er mig umueligt, jeg skal til Volds,
og desuden hører man ikke Stormklokken. Men
hvort er Amalia?

Leonard. De slæbte nu af med hende paa Frøken-
Sahlen.

Valentin. Det er umueligt.

Leonard. Det som er virkelig, er ikke umueligt.

Valentin. Saā har Berienterne gjort Bold, hun
havde jo Document, hvormed at befrie sig.

Leonard. Det maa have været et falskt Docu-
ment, siden hun ikke blev befriet.

Valentin. (afsides) Eller falsk Beskeedenhed, eller
Stolthed.

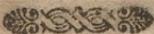
Lise. Hun er virkelig bortført efter Ordre (sagte)
Du forstaaer mig nok — og med god Willie.

Valentin. Det kan jeg i Evighed ikke forstaae.
(Han gaaer)

Leonard. See der, tog ikke etter Fanden ved ham.

Lise. (for sig selv) Det er en yoleret Krabbat, den
Valentin!

Leonard.

Leonard. "Jaac den Skam der forslader mit Hunn.
Republikken betaler mig ikke, naar jeg er bestiaalne
af Gauthve,

Niende Optrin.

Fruen, de forrige.

Fruen. Af! gid vi ikke være bestiaalne, jeg kommer ind af Bagporten, den staer aaben, i Valentins Kammer, det er tonit, i Amalies Kammer, det er tomt, hvor er Amalia?

Leonard. Amalia er jo vel paa Froken-Sahlen.

Fruen. Nei, hvad skulde hun der? hun er gift i Tugt og Ere med Valentin. Detienterne maatte gaae med usorrettet Sag. Hendes Maade tog til Takke med Laquaien. Det kalder jeg den høie Adel.

Tiende Optrin.

Philalet, de forrige.

Philalet. Hvor bliver De af, Hr. Collega! Stæfetten venter, vi har Debatter. Her er periculum in mora. Her hvad han bringer. (Han leser:)

"Undertegnede lader spørge den høirespective Republik i sin Herre Kongen af Dannemarks Navn, om den vil tillade ombordværende Minister at komme ind i Bhen for mundlig at afgjøre Ting af Importance, samt om han maa bringe med sig en Esqorste af 100de bevebnede, ingenlunde twivlende om det høie Octovirats Parolle, naar den blev givet; men fordi man har bragt i Erfaring, at Bhen er engstet af indvortes Uroelighed, og at heibemeldte Octovirat ikke med bedste Villie, under nærværende Omstændigheder, kunde anderledes holde ham sikker for Pøbel-Insulter. Skulde alt venstabeligt, mod Formod-

Førmodning, afflaes, forbeholder man sig at tage andre nødvendige Messures, for at nære det foresatte Maal.

Orlogsfibet Biørnen den 28de Januarii 1793.

Schouthincraft Nordskjold.

See, der er Sagen. Med Kongen af Danmark kan vi ikke have noget udestaaende, uden de Uartigheder vi have sagt mod alle Konger. Af det Danske Ministerium troer jeg desuden ikke vi bør befrygte noget voldsom Invasion. Overalt kan man med kloge Folk altid snakke sig til Rette; Men med os selv ere vi værre farne. Gid vi kunne komme overeens! Gid vi kunde hytte os for Narrestæger! Mentor har det høftigt med Etiquetten, hvordan vi skal staae og gaae, om vi skal reyse os for Ministeren eller ikke. Han taler om romerske Fasces og Lictores og Corona civica. Jeg var tilfreds, han i den Sted funde skaffe os nogle Fabier og Marier og Scipioner, ellers klæder det os ilde, at være deres Abekats ter i Baggateller. Han paastaaer, at det diplomatiske Fag ber være hans alleene; Men han fordærver alt. Jeg forstaaer mig slet ikke paa Diplomaticque, det er vist nok; Men jeg skulle troe, at denne danske Minister ligesaa gjerne nogocierer med en Mand af sund mennesselig Forstand, som med en Nar, der kommer antogende i en overspændt Hoiitidelighed. Her nu! Mit Fortrag er for det første: Vi indvilge Ministerens Komme og Esquorte; 100 bevæbnede kan dog ikke skramme os. Dernest: at Hr. Collega indremmer Ministeren sit Huus til Logis, at vi kan sondere hans Meening, førend vi in pleno giver Svar, som da ikke kan forandres.

Leonard.

Leonard. Ja, vel nok, Hr. Collega! Men Re-publikken skal betale mig Hunsleie; Jeg gisr det sandelig ikke under 100de Pd. Strl.; Thi naar — Philalet. Specificeer ikke Deres Patriotisme, jeg kiender den baade en gros og en detail. De skal saae Betaling; Forekom nu kun, at ikke Mentor for-dærver os Leegen. Han sik det, til Lykke, travelt med noget, Guld veed hvad det var, og foer afsted, som en Brems havde stukket ham. Glad var jeg, at jeg sik Leilighed til at tale med Estaphetten. Jeg gaaer hen og byder Ministeren være velkommen, og anvii-ser Deres Husus. Farvel! (Han gaaer)

Fruen. Nedrigt! med sine 100de Pd. Strl., nævn mig dem aldrig meere; Ikke en Skilling! En! Han maatte skamme sig! Vil han ikke, at jeg maa holde Marketenterie for de 100de Soldater? Der var en Skilling at fortælle.

Leonard. Stille, stille, Kone! Jeg skal giøre det for intet.

Ellevte Opfrin.

Mentor, Leonard, Fruen, Lise.

Mentor. (i Raadsherre Dragt.) Her er Manden, den fortiente af Staten. Hvad have I udretter der oppe allesammen, saa lange I have sat der? Straf ved Dørtærskelen opdager jeg Conspirationer, Forrædere, Fødelands Fiender. Jo! jo! de skulle haft sit Spil, om jeg ikke var kommen. Men det er ikke fra læt at være Catilina, naar der gives en Cicero. Dog, jeg kan troe, det skal saa gaae. Naar All-bestyreren vil have en Stat ræddet fra Undergang, opvækker han i Nodens Tid en Mand, som har Dixie, en Frelser.

Lise.

Lise! Han præker.

Leonard. Nu! hvad er der? hvad er der? De
giver mig gængske angst.

Mentor. Staaer ikke paa, staaer ikke paa, Hr.
Collega! Dorant er en Spisbub, Valentin en For-
æder, begge i Bedtog med Flaaden.

Leonard. Himmel og Jord! Men hvorfra veed
De det?

Mentor. Imo. Opdaget ved en Constabel, at Do-
rant forstaaer sig paa Fæstnings-Værk, som Koe
paa Moskat. Han vil have et Fort, hvor et Huus
staaer, et Fort, som, naar det blev færdige, kunde
beskyde Øben, aldrig forsvare den.

Leonard. Jeg troer positiv, at Dorant har Ret;
Thi —

Mentor. Dumt raisonerat, Hr. Collega! Men
nu eet da, som ikke gaaer over Deres Horizont! Do-
rant fører hemmelig Brev-Verling med Flaaden.

Leonard. Ja, skulle det være sandt, saa maatte
han vel arresteres.

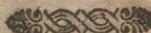
Mentor. Dumt raisoneret, Hr. Collega! in hoe
erisi reipublica. Arresteer ham nu, saa har vi Krig
med Flaaden; men en Karl leiet, der giennembo-
rer Spionen med en Volk, saa veed ingen, hvo
der har gjort det. Vi skalde paa Pobelen, og be-
flage den brave Mand's Tab.

Lise. Gy, det var hæslig, jeg troer De, Hr.
Mentor! var bedre værd en Volk, som kommer frem
med Sigt, end Dorant, det er ret saadan allerkie-
reste kion Mand.

Mentor. Lise! bland Dig ikke i Stats Sager.

Leonard. Ja! det gier mig ret Ondt for Dorant.
Men nu Valentin?

Mentor.

Mentor. Er hans Haandtlanger og sublato ante cedente tollitur conseqvens.

Leonard. O! jeg forstaer ikke Latin da! Det var en Diævels Allarm med det Menneke og hans Latin. Hvad har Valentin gjort?

Mentor. Bortsfort Amalia med bevæbnede Vanditter.

Leonard. Det var jo intet Forræderie, han maa jo føre sin Kone hvorhen han vil.

Mentor. Ha! ha! ha! Saa politieserer Kandesleberen. Men Mentor seer lidt dybere i Tingens. Hvorfor bortsøre hemmelig sin aabenbare Kone — Ja, der staer I mi — Jo, paa det, naar hans Plan med Dorant var udført, og Forræderen ikke torde være længere paa Den, han da kunde vüdeuz behindret at tage og indskibe hende; og maastkee er hun i denne Stund paa Flaaden.

Fenen. Dette er høyst sandsynligt.

Mentor. Men jeg bringer det til juridisk Vished. Valentin bor arresteres, dommes og straffes som Landsforræder. Jeg gaaer hen at opføge ham, og Republikken skal takke mig for sin Frelse. (Han gaaer.)

Fruen. Jeg maa ind og see om Amalia ogsaa har taget mine Juveeler med sig — hun vedste hvor de vare. (Hun gaaer.)

Leonard. Og jeg maa giemme det rareste i mit Mynt-Cabinet, jeg faaer dog vel vuise Ministeren det, og han kunde ellers blive med lytte. (Han gaaer.)

Eise. (allene) Al! Himmel! gid jeg ikke blev indviklet med i denne Bande! Gid jeg aldrig havde taget imod denne Guldbors.

Tolvte

❧

Solvte Oprin.

Valentin, Lise.

Valentin. Lise! liære Lise! jeg besøer Dig ved Himmel og Jord, sūg mig hvor Amalia er.

Lise. Far Pokker i Bold Abekat! spil ikke Rulle for mig, jeg er jo Medvider, Mentor har opdaget alt; sūg heller, hvorledes vi begge undgaae Lygte-Pelen.

Valentin. I, min Gud! Lise! spøg dog ikke nu, jeg er i Døds Angest.

Lise. Jeg meener Du raser, jeg er og i Døds Angest, frels os, frels os.

Valentin. Ja Du kunde giøre mig rasende, tal dog, hvor er Amalia, sūg hvad Du veed, hvad her er passeret.

Lise. To Bevæbnede hilser fra Dig og bortføre Amalia, fleere af samme Bande indlukkes af mig gien nem Bagporten, og afhente dit og Amalias Tri.

Valentin. Hvor er jeg? hvad hører jeg? have disse Canailler giettet min Plan, og udført den i Utide, uden Ordre. Hvor mange være De?

Lise. Jeg vil slutte der var omtrent et Snees Stykker.

Valentin. O! min Gud! det var de samme.

Lise. Men de beraabte sig paa Ordre.

Valentin. Det er Legn, Lise! jeg har ingen Ordre givet, kun besalet dem at vente paa Ordre. O! forsærdelige Tildragelse! hvilken ond Mand blander sig i dette Spil. Jeg er forraad! jeg er forraad —

E

Trettende

Trettende Optin.

Leonard, de forrige.

Leonard. Ja det er omrent saa, men det er godt, at en Forræder forraades. Nedrije! mindst havde jeg ventet dette af dig. I Ledtoz med Dorant? I Ledtoz med Glaaden? Republikkens Fiende?

Valentin. Det er jeg ikke, det bliver jeg aldri. Men min Amalia borte, saa kan intet verre møde mig.

Leonard. Giftige Skielm! Du har selv fort henvende bort, Du veed eene hvor hun er, og Du vil drive Gieck med al Verden.

Valentin. Det nyttet ikke at retsærdiggjøre mig. Al Sandsynlighed er mig imod. Jeg har lun et Vidne, men det taler ikke paa Jorden.

Fjortende Optin.

Mentor, 2 Vagtmænd, de forrige.

Mentor. Du troe Viener! Din Ven venter Dig. I Republikkens Navn leveer Din Kaarde!

Valentin forbittret trækker sin Kaarde, og i det han taler, gaaer meere og meere ind paa Livet af Mentor) Den burde giennemboere Dig, Nedrije! see mig i Dinene, fryzeagtige Skielm. Du tar ikke, Du burde doe paa Stedet, men Du skal leve. Hvor indvasket end Sagen er, Sandhed maa frem, om der er Skugge af Ret til paa denne De. Jeg veed ikke hvor Almalia er, hvad Kuller I spille, hvilke Intriquer Du sammenvever. Staae Karl paa dine Been, de Skielve, Dit Ansigt blegner; Du ja Du er min Ulykkes Ophavsmand. (Vagten nærmere sig og vil tage sat paa Valentin) Rør mig ikke, Karle.

Karle! Jeg er Mand for jer alle 3, naar jeg har denne. (han seer paa sin Kaarde) Jeg skal levered den, naar min Eid konimer, naar jeg faaer sagt denne Glosebog, at han er en gemeen Karl, som kan slykke Pobelen, for at voteres ind i Raadet, at jeg haaber at afslæde hans Slicendsel i Nettens Alashn. Studeer nu, sorte Sicel! paa Dine Rænker, med dens en ærlig Karl gaaer i Fængsel, og venter at Sandhed maa udvikle sig selv. See der, Bagt! der er min Kaarde, nu gaaer jeg —

(Han gaaer med Bagten.)

Leonard. Hvor staer til, Mentor! Jeg er bange det henger ikke ret sammen. Man pleier seldeni voere saa kiel som Valentin, naar man gribes i en Misgierning, og seldeni saa bange som Mentor, naar man har Ret. Hr. Collega! De puster saa, og er saa hierteklæmt.

Lise. Ja, han seer ud skinbarlig som den onde Samvitthed.

Mentor. Jeg bekymrer mig ikke om Eders Anmærkninger. Et rasende Menneske maa vel Folk være bange for. Jeg har hdmygst Respect for en blot Kaarde. Min Styrke er ikke i Armeene, men her —

(Han peger paa sit Hoved)

Lise. (pegede paa sit Hjerte) Men her, Hr. Collega! her staer nok heller ikke ret til.

Femtende Optrin.

Carl med blank Kaarde, leedende Dorant under Armen, som holder paa sin Side, en Constabel blodig bunden, og geleidet af 2de Bevæbnede.
Leonard, Mentor, Lise

E 2

Carl.

Carl (til Mentor) Kiender De denne Karl, (regen-
de paa Constabelen) De soarer ikke, De blegner, De
tier. Han har bekjendt i Vidners Nærværelse at
han er leiet af Dem, og det i Republikkens Navn,
til at myrde Dorant. Karlen bør ikke straffes. Han
har gjort sin Pligt, fulgt sin Ørigiheds Ordre.
Jeg kom til i samme Stund, forhindre mig ikke,
raabte Karlen, jeg har Ordre, og jeg myrder en
Førraeder. Førraeder eller ikke, sagde jeg, saa er
han et Menneske, han skal leve, og er han skyldig,
dømmes efter Love. Jeg forvirrede Stødet. Do-
rant er uden Liv! Kun let saaret; jeg skal ikke vige
fra hans Side, vil man myrde skal man nu myrde
os begge. Nedrije Mentor! er dette Omgangs-
maade? hvilken Skindsel har De villet kasse paa
vor Republique? hvilke sorte Maximer? Ja, Du
har lært mig boglige Konster, Du understod Dig vel
ikke at forgifte min unge Siel med Bundsaldet af
Din Venkemaade. Men jeg har dog lenge læget
ind i Dit underste, det er ikke godt, nei, det er ikke.
Mentor Republikkens Frelse var mit Maal, og
sund Politique min Methode.

Carl. Jeg elsker nof Republikken meere end Du,
Skinhellige! men kan den ikke frelses uden ved Mo-
felmord, saa faaer den tabe sig, og er dette sund
Politique, saa gid al Politique var i heede Hervede.

Leonard. Ikke saa hidsig, min Son! ikke saa hid-
sig, betenk Du er et ungt Menneske.

Carl. En ærlig ung Mand er bedre end en Skielm-
dobbelt saa gammel. Min Faer! Colludeer ikke!
aflyvet den Skamplet af Republikken, og besaf De-
res Collega arresteret. Det tier— Nu vel an! jeg
gør

gier det, jeg befaler det, og jeg har zoode Bønder
ved Haanden, som skal giøre mine Ord gieldende.
Han gribet selv Mentor. Forhænget falder.

Ende paa Fjerde Handling.

Femte Handling.

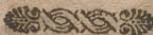
Skuepladsen en større Sahl i Pettis Huus uden
Meubler, som en Audience-Sahl.

Første Oprin.

Carl, Dorant.

Carl. Hvad kan han nu bestille derinde, Hans Pestilense, eller Excellence, hvad I kalde ham. Det skal vel smage af denne Høihed, som Matadorene i Monarchiet give sig? En Suurdei, som burde udrenses af det menneskelige Kisen.

Dorant. Vist gives der de, som høve sig formiget, men det er ikke denne Ministers Casus; Men Deres Anmerkning er i det heele uriktig. Den Smule Glands, hvormed Monarchiet omgiver de Store og Største, omenidstient den i sig selv kun et Maanesskin, virker den dog paa Mængden, og Virkningen er god. Mennesket er ikke saa abstract, som De meener. Seer De engang her, den nedrigste Pobel levner ikke Deres Fader den mindste Ere; En Skarnager er færdig at sprytte ham i Ansigtet. Kan Stat styres paa den Maade? Ja, De selv er hverver Dem nogle Ugers Agtelse ved Deres Tapperhed, Deres Uegennættighed, Deres virkelig edle Friheds Aand; Men aldrig før fil De Ting at bes

styre i Roelighed, og noget skulle beslæs, som tryk-
kede meenige Mand, førend den Pebel, som my-
lig bar Dem paa Henderne, sloi Dem lugt i De-
res Dine.

Carl. Lad os ikke disputere! Slaven og den Frie-
tale dog ikke eet Sprog.

Dorant. Jeg er meere frie end De, min Ven!
Mit Gods, min Ere, mit Liv bessiges mod de
Mægtige ved Lovene. Hos os fører privat Mand
Proces med Monarchen om Dit og mit, og
Monarchen taber ofte.

Carl. Det havde jeg ikke vedst for; Men saa maa
deres System være en Undtagelse fra Regelen; Men
sig mig, siden De nu har tilslaaet, at de var Spi-
on, og saaledes taget denne Maske af: Hvorfør
gaaer Ministeren med virkelig Maske? hvorfør skiu-
ler han sit Navn? han er dog vel ikke brændemær-
ket.

Dorant. Nei! men han hør et Merke i sit An-
sigt, som han endnu ikke vil viise frem, men som
ikke vil vante ham, naar han viiser det; Men sig
De mig: Hvordan henger den ulykkelige Historie
sammen med Almalia? Findes hun ikke, saa bliver
Byen bombarderet.

Carl. Nu! Ja, hvad da? Og saa bliver Deres
Glaade Skudt i Siunk.

Dorant. Lad os ikke prale, kiere Carl! Var al-
ting paa Den i saa god Stand, som Deres Indi-
viduum, saa forsloq vor Esqvadre ikke, men nu kien-
der jeg det heele; De udholdt i Sandhed ikke en Ti-
mes Beleiring. Vi ere ikke lystne paa Krig; men De
kan ikke troe, hvor dette Tilsælde med Almalia er
pirrende for Ministeren; Han veed alt hvad her er
passeret

passeret i Dag, og han vil troe, man har udført
mod Amalia, hvad man begyndte mod mig, og da
voer han sig i Deden for at hævne sin — Jeg have
de nær fortalt mig — for at hævne Amalia.

Carl. Ja, det er underligt. Valentins Erelæ-
ring synes rimelig, Mentors Anklagelse ligesaa,
kun Mentor er en lumpen Siel, men det er nok ikke
Valentin, han er en kæk Karl, den eeneste paa Den
jeg ikke vilde slaaes med, og den, som er ret kæk,
kan neppe være nogen Slyngel; Altsaa troer jeg Va-
lentin, og tviler om Mentor. Men med alt dette
har vi ingen Amalia.

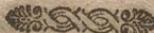
Andet Oprin.

Fruen uden Kaarde og Hat, Carl, Dorant.

Fruen. Stor Allarm for en Pandekage! Her er
en Stei om derte Menneske, som hun kunde være
en Prindsesse. Jo men! det er ret en kien en. Jeg
er hendes Tante, og vil ønske jeg saae hende aldrig
meere for mine Dine. Hr. Dorant! siig Deres
Minister fra mig: jeg tilgiver at man gier en Smu-
le Ophævelset for en Person, hvilken man tanket
sig som eeneste Datter af den beremte von Leverpol.
Men at giøre et Skrit for at finde en lille Taske,
der af Kaadhed gifter sig med en stor for Laquai,
det er Ministeren uværdigt.

Dorant. Med alt dette, Madame! saa har hvert
Menneske sin Caprice, og Ministeren har den, en-
ten at finde Amalia, eller at prøve Styrke med Re-
publikken.

Fruen. Det falder jeg Ridderispil; Det er ret
a la Don Quixotte.

Tredie Optrin.

Lise, Fruen, Carl, Dorant.

Lise. Triumph! Triumph! Frue! Skyd Victoria; Deres Vaaben seire. Oberstlieutnant, Mutter paa Trappen er den anden Jarine. Hun har med Corps d' Armee bestormet Byens Arresthus, og brydt op alle Fængster, og losladt alle Fanger. Alle mindre og sterre Canailler af begge Køn, fældige og uskyldige, Tyve, Rovere og Hoerkarle, smage nu den ødele Frihed, og lovsyngende Hestinden. Mentor og Valentin slap og ved samme Leilighed. Mutter kunde godt lide Valentin, hun heftede selv hans Kaarde til hans Side, og gav ham et Aks, som man kunde høre giennem 3 Gader; det var nok saftigt, og dertil lagde hun dette kielne Udtryk: Du er min Salighed en valker Knos.

Dorant. Dette er at kronicke Værket: Man havde
Tænke = Frihed, man havde Skrive = Frihed, man feilede endnu Synde = Frihed, den vil smage best af alt.

Fruen. Jeg biesalder just ikke dette Optrin, jeg
føler Deres Satyre: det er for Exempel ikke saa
ret, at en Valentin sættes paa frie God, da han au-
flages som Landsforræder.

Fierde Optrin.

Leonard, Philalet, forbansede, med senderrev-
ne Kapper, de forrige.

Philalet. Ja, sagde jeg det ikke nok?

Leonard. Ja, sagde jeg ikke endnu meer?

Philalet. Ulykken De sagde alt for meget. Rasse
Carl! har De nu Mod, saa gielder det, har De
nu

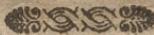
nu Indsydelse paa Deres Vender, saa brug denz
De trængte ind paa Raads-Sahlen, de truede, de
forsulgte os, med Livs Fare toge vi Flugten. Hast
at dæmpe denne Ild, den udbred, fordi De love-
de Bonden for meget.

Carl. Eller fordi Octoviratet nægtede ham for
meget.
(han gaaer.)

Philalet. Deri har Deres Son ogsaa Ret. Mid-
delvenyen er altid den beste. Jeg vilde gaae den,
men jeg maatte gaae allene. Carl paasted fuldkon-
men Frihed og Ejendoms Ret, Hr. Collega pa-
stod fuldkommen Trældom og Hoverie; jeg vilde haft
det allevegne, som paa Baroniet, da Leverpol selv
skyrede det, dermed havde Bombastes Vender, til-
ligemed alle de øvrige, ladet sig noie, naar ikke Carl
havde lert dem at begiere meere, og for meget.

Dorant. Jeg har læst, eller hørt, at denne Re-
publik skulle føde et politisk Foster, som fuldkommen
skulde ligne alle Philosophers og Poeters Ideal om
en gylden Alder. Nu ville vi vel snart faae see dette
skjonne Barn, thi Fødsels-Beerne, synes mig, ere
paa det haardeste.

Philalet. Hr. Collega! Vi have fortient denne
Spot; men saan os, Hr. Dorant! nyl os, græd
Blod over os, om De kunde. Her ere mange vær-
dige Folk lidende, alt for mange som lide usyfaldt.
Vort forrige System var et gammelt brytskældigt
Hus, og mangon Tiener leed ondt derinde. Vi
reev det ned i Bund og Grund, og blev alle huus-
vilde. Vi have siden bygget op og revet ned, og
saa mange Mennesker, saa mange Bygmestere; en
og anden flog og god Mand hist og her kommer in-

gen Vei. Undre Dem dersor ikke over, at vi endnu ikke have saa godt som en stikkelig Fiel-Hytte. Hnf os, raad os, hielpos, formaae Deres Minister til at staae os bie.

Dorant. Det vil jeg, det gier han, kun Amalia. Philalet. Staten er deri uskyldig, meld os dog, at vi kan resfærdiggjøre os. (Dorant gaaer.)

Fruen. (til Leonard.) Du ber føre Ordet.

Leonard. Ja — men — dog — her — disse dics vels Bender — jeg er saa stakaander; tal De, Hr. Collega!

Femte Optrin.

Ministeren med Masse, Dorant, de forrige.

Dorant. Det er Hr. Pettis, det er Hr. Philalet, det er Frue Pettis, en Datter af den gamle Baron von Leverpol.

Ministeren. Det glæder mig at complimentere en Ester af Baronerne von Leverpol; jeg har haft den lykke at dyrke Venstfab med dem begge. Øyelig Underretning fra den ældre eller yngre?

Fruen. Ingen, min Herre! i lang Tid ingen fra den ældre; kun hans Navn nævnet i Oprøret i Constantinopel, siden intet. Den yngre havde en Affaire d' Honneur, blev usynlig og døde strax efter.

Ministeren. Den ældre var saa meget min Ven, at jeg vilde finde en Wellyst i at entretene Dem, Madame! som min Søster. (Han tager hendes Haand mellem begge sine, og lægger den op til sit Bryst.)

Leonard. (sagie til Philalet.) Det er min Siel en Courtisan!

Fruen. Min Herre! Dersom vi ikke befandt os i en Republik, ville jeg sige, det var at nedlade Dem

for dybt. Jeg er kun en Borgerkone, men da jeg har den Lykke at være Kone af den første Borger i vor lille Stat, modtager jeg det ærede Tilbud med ligesaa megen Tilbeielighed, som det skirkes.

Leonard. (til Philalet) Tal om Republikken! tal om Republikken!

Ministeren. Jeg beder om Pardon, mine Herrer! Denne Dame occuperer mig maaske for meget. Min Ministerial-Note er fremlagt. De seer en Frøken Leverpol, med hvad hende tilhører, er min Fordring. Min Afdkomst til Fordringen skylder jeg Dem endnu, mod den skal intet kunde indvendes. Det seer mis-tænkligt ud, at hun just i Dag skulle være gift med en Tiener, og endnu mere, at man ikke skulle vide hvor hun er.

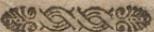
Fruen. Hendes egen Bludsel over dette faux pas, hendes Galans Interesse at beholde sin Bijou, giv Undvigelsen sandsyntig. Om deres virkelige Eg-teskab ville Deres Excellence behage at see dette autentique Bevis. (Hun leverer Contracten.)

Ministeren (læser, man seer hans Haand Skålver.) Amalia Lever, hun heeder jo Amalia von Leverpol.

Philalet. Jo, Deres Excellence! det er, Skam at tale om, efter et af vore kloge Decreter. Jeg maatte ogsaa skrive under dette Anabaptisterie. Jeg blev overstemmet.

Ministeren. Min Gud! Amalia gift med en Tiener! Amalia undveget! — Men hun lever — Jeg maa se hende, jeg maa tale med hende.

Philalet. Vi have sat alting i Bevægelse for at føge; Men skulle alt være onsonst, saa er det ikke Statens Skyld. Vi kunne ingen Modstand giøre, vi trænge til Biestand, vi anmode, som sande Patrioter

rioter, Deres Excellence om Biestand! Brug alt
hvad De har af Armatur imod os, for at slæffe, om
det saa kun var en Times Orden. Nøbelen hersker,
intet, uden Overnagt, kan styrke dem. Vore Qvin-
der ere just i Dag blevne rasende.; Bender, just i
Dag, drevet os ud af Raads-Sahlen. Vi ere land-
fngtige i vor egen By; Ethovert System er bedre
end vores; thi vi have, sandt at sige, slet intet.
Ministeren. Jeg har ingen Tilladelse at blande
mig i Republikkens Sager, uden hvad min Amalia
angaaer — —

Lise. (assides) Min Amalia.

Ministeren. Men dette er mig tilladt: Om denne
He erkendes uafhengig af sit Rige, at tilbyde den
min Souverains venstabelige Garantie for Repu-
blikkens Frihed, og at oprette med den en recipro-
que Handels-Tractat. Ikke desmindre, er Staten
uskyldig i Forbrydelser mod Amalia, saa vil jeg vo-
ve at anvende Vaaben, for at stifte Fred, og jeg
vil overlegge med Dem, hvorledes man best und-
gaaer Blods Udgrydelse.

Philaleth. Hvo iblandt os vil da ikke velsigne Des-
res Konge og Dem.

Ministeren. Findes ikke Amalia, ak! om hun ik-
ke fandtes; saa fordrer jeg Regnskab af Dem, Hr.
Pettis! for Baroniet Leverpol. Min Praetention
er 3 Tonder Guld.

Leonard. Ak! Velbaar! ak! Hsivelbaar! ak!
Deres Excellence! Baro — Baroniet er — det er
hjemfalden til Republikken.

Ministeren. Efter hvilken Lov, min Herre! har
Amalia, har hendes Fader syndet mod Staten?

Fruen.

Fruen. Nei! Men om det er mig tilladt at spørge: Naar Amalias Fader er død, hvem, uden Amalia kan da have Fordring paa Baroniet?

Ministeren. Naar jeg fremvisher min, skal De selv kende den gyldig. Det er ikke denne Esqvadre; thi da havde jeg kun Soersverens Ret, og min Konge laante ikke sin Armatur til saa nedrige Expeditioner. Men fort og ganske bestemt, Hr. Pettis! Amalia borte, 3 Tonder Guld, og det promte; Amalia funden, kun 2; I begge tilfælde med den Clausul, at Godset da tilhører Dem, saalænge De eller folgende Eiermand behandler Bender i eet og alt som Amalias Fader. Dette Vilkaar brudt, skal Baroniet henvælfede til Republikken, og Republikken kun erstatte den, som bryder det, i Tonde Guld.

Leonard. Ah! giv Amalia fandtes, det vilde læsse lidt; men jeg er dog en ruineret Mand.

Philaset. Klynk ikke, Hr. Collega! De har enda Guds Velsignelse tilbage; De bor heitidelig takke Geheimeraaden.

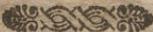
Leonard. O Gud ske Lov! der seer jeg dog Amalia!

Sjette Optin.

Mentor, Amalia. De forrige.

Mentor. Mit Fængsel er brudt; Lys som Dagen er min Sag. Jeg havde Grund til at mistanke Hr. Dorant. Jeg har etter frelst Republikken, ved at giore det, ingen anden funde, men alle ville, det Vallentin alleene funde, men vilde ikke; Jeg har opdaget denne Dame.

Ministe-

Ministeren. Denne Fortieneste er stor for Staten, og endnu større for mig; Hun interesserer mig ubeskrivelig meget, den unge Skionne. Madame! eller Frøken! hvad maa jeg kalde Dem? Er det sandt, at De er gift? Er dette Deres Haand?

Amalia. Min Haand er det; men gift er jeg ikke.

Fruen. Har De ikke, i Vidners Nærvarelse, selv forlangt denne Contract indført i Notarii Protocol?

Amalia. Jo! jeg har.

Fruen. Men er det ikke saaledes, man gifter sig her til Lands?

Amalia. Jo! naar man havde sin Frihed; Naadige Herre! taler jeg under Deres Beskyttelse, og er den tilstrækkelig?

Ministeren. Vær forsikret om begge Deele! Jeg kan desuden skaane Dem for at sige mig om et Eggstabs-Decret, en Frøken-Arrest, en i Morgen forestaaende Lodkastning; Alle disse Republikkens Besynderligheder har Dorant beskrevet.

Amalia. Maaske har han da og sagt Dem, hvorledes jeg blev begiegnet af min Tante der staer, hvorledes hun persiflerede mig og al Adel, hvorledes hun mættede min Stiel med daglige Bitterheder.

Fruen. Hvem, jeg? Dumdristige! tor Du lyve?

Amalia. Jeg tor ikke, men De tor. De er netop eet af de Adelens Exemplarer, som bringer Stan- den i Udraab.

Fruen. Ah! Deres Excellence! forbud denne U- forsfammede!

Ministeren. Nei! jeg maa være impoli nok til at forbvide Dem, Madam! at falde hende ind i Talen;

Hver

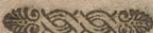
Hver har saa sin Sid at tale i Verden. Engang er Republicaneren heirostet, en anden Gang Royalisten. Det maa man have Philosophie nok paa begge Sider at finde sig i, som Raden træffer. Nu videre :

Amalia. En vis Valentin var mig eene opofret, eene det sindige Menneske, til hvilken jeg kunde bætre mig; Ja, jeg blues ikke ved at sige det, han var min Siels Fortroelige. Og siig De, Hr. Dorant! fandt De ikke, at han havde megen Verden, virkelige Sentiments, og, det som er meest, megen Retskassenhed.

Dorant. I Sandhed De har Ret; Jeg saae i Zieneren den sande Cavallier og det fortrefeligste Menneske.

Amalia. Da jeg nu befrygtede, at Arrest ellers skulde forekommet min Bortførelse, bestemte jeg mig til denne pro forma Contract. Vi underskrev den i Eenrum, vi besvore begge Himlen som Bidne, at den skulde være som uskrevet, saasnart vi befandt os udenfor Republikkens Evang. O! gud De, naadige Herre! havde været Bidne til den Respect, hvormed jeg blev begiegnet af Valentin! Han sagde da, det er sandt, første Gang, at han elskede mig, men at han elskede uden Haab. De vover dog ved denne Contract, lagde han til: Lykkes ikke Bortførelsen, bliver De nød at kaste Dem i en uverdig Zierners Arme. Jeg vil bækiende mit Svar: Naar Evang ikke kan modstaaes, sagde jeg, saa har jeg dog gjort det beste Valg jeg kunde paa denne Day. Ja — maaskee det var skriveligt — Troe ikke, sagde jeg, at jeg foragter noget retskaffent Menneske! Troe ikke, at Deres Kierlighed er mig ligegyldig,

eller

eller at jeg jo ører sande Fortænester; Troe meget
meere, at naar vor Byrd ikke var saa ulige, naar
jeg ikke med mit Valg kunde komme at bedreve en
dyrebar Fader, om han maaskee endnu maatte leve,
saa blev De den af alle; jeg helst valgte. Undskyld
denne Skrebelighed, naadige Herre! Undskyld en
stakkels Ungdom, isoleret fra alle kloge Folk!

Dorant. Mig synes Masken losner paa Deres
Excellences Ansigt.

Ministeren. De har Ret, jeg har Meie for at be-
holde den.

Amalia. O! maatte De med alt dette agte mig
endnu verdig til at kaldes en Datter af den edle
Baron Friedrich von Leverpol! O! hvil var du ikke
her, velsignede Fader! Du var god, du skulle til-
givet din Amalia, du skulle med din troefaste Haand
aftorret disse Taarer; Jeg skulle lastet mig for dine
Knee, nei! i dine Arme; Jeg skulle — men ak!
du er vel ikke meere! Fred med dit Stov, hvor du
hviler! — Ah! vi arine Dottre, naar vi forslades
af Forældre i de spæde Aar! De tier — De svarer
mig ikke — Men De er rort — O! var denne Ma-
ske borte, maaskee turde jeg see en Ærens Mand
selde Taarer over en ulykkelig Pige, som dog vilde
være sine Pligter troe.

Ministeren. (river Masken af og slanger den paa Gulvet)
Nei! nu kan jeg ikke meere.

Fruen. Min Broder!

Leverpol. Her er din Fader! Jeg græder Velsig-
nelser ned over mit Barn.

Amalia. Ah! min Fader! Du lever, jeg omfav-
ner Dig. O! det menneskelige Liv kan ikke have
mange saadanne Dieblikke! O! hvad jeg er glad!
O!

O! gid al Verden var det! Tilgiv min Tante, had ikke Deres Sester, rødd vor stakkels Republik, min Fader! Men er De tilfreds med mit Forhold? Leverpol. Dyrebare Pige! Du skænker mig mit Ungdom igien; Jeg var ikke værd at være din Faer, om jeg ikke var tilfreds — Men hvorfor har Valentin ikke vildet sige hvor Du var?

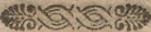
Amalia. Det er mig en mørk Tale.

Mentor. Men som jeg har den Ere at oplyse meget naturlig: Enhver havde gjort det samme som Valentin, naar han havde Dame gardee, indtil Esquadren var borte; saa blev den pro forma Contract et lovmæssigt Document, og saa var han i lyksalig Besiddelse af denne ynderige og dyd竺rede Skionhed.

Syvende Oprin.

Udenfor høres Raab og Kaardellinger; Lise løber og lukker Dørren op, retirerer forskrækket; Carl baglends ind, parerende af; Valentin attaque-rer; Carl kaster sin Kaarde, omfavner og kysser Valentin, og leeder ham frem til Ministeren. De forrige.

Carl. De er Ministeren formodentlig? Welkommen! - Jeg er vel kun en Republicaner, men saa er jeg dog noget. See her en Karl, (peeger paa Valentin) trods De har den bedre i Monarchiet; Han træk Kaarde mod mig og frelste mit Liv. De havde Net, Hr. Dorant! Disse Bonder lode sig ikke styre den Gang; Byens Skienkehuuse have stor Kraft; De omringede, de anfaldt mig. Jeg har en god Kaarde og en taalelig stærk Arm. Jeg sqadrone-rede, men jeg havde ikke holdt det længe. Valentin

tin kom himmelsendt; Han tog ikke Partie med mig; det havde været omsomst; Men, af Beien Bonder! raabte han, og trak sin Haarde. Den som blotter Sværd mod Eder, skal være min Mand, han skal falde for min Haand. De gjorde Plads; han udstedte Trudster mod mig, gik mig paa Livet; jeg begreb ham, jeg retirerede, han forsulgte, Bonderne raabte Seier. Tak, Valentin! Du trak Haarde, som en stolt Karl; Du har frelst mit Liv, som en Erengs Mand.

Leverpol. O! hvad det var en skøn Handling, den røber Siels Nærverelse i Faren's Dieblik, edle Valentin! Dog, jeg bør vel ikke kalde Dem saa? Jeg seer De er Officier.

Valentin Ja, Deres Excellence! Det er meget uvist her i Landet, hvad man er og ikke er; man veed det næppe selv; man er snart noget, og snart intet. Jeg skulle ellers været Adjutant der, hvor Hr. Dørant besørger Fortificationen.

Leverpol. Du indtil videre da, Hr. Adjutant! Hvorfor ville De ikke sige, hvor Amalia var?

Valentin Fordi jeg ikke vedste det.

Amalia. De, som afhenteude mig, hilsede dog fra Dem.

Valentin. Min Guld! hvad er dette for Koglerie.

Leverpol. Ih! nu Hr. Adjutant! Kun oprigtig! Synden er ikke saa stor. Amalia er en taalelig kion Pige. Denne Herre (han peeger paa Mentor) synes have gjettet rigtig: De ville bevare denne Stat for Dem selv, indtil Argonauterne vare borte, og saa sege denne lille Bexel accepteret.

Valentin. Nei, naadige Herre! jeg havde overvundet denne Fristelse. Jeg elsker, jeg tilbeder; men

men jeg føler hvem hun er, hvem jeg er; Hverken med List eller Tyang ønskede jeg desuden en Brud; Men jeg seer Mistanken er sandsynlig, den hviler mod mig, den vangerer mig — Her, Hr. Mentor! hvor sit De viide, at Frokenen var bortført efter min Ordre, og hvor hen?

Mentor. Det talker jeg mine Spioner for.

Valentin. Velan! nu kan vi faae Sandhed frem. Da det er ingen Skam, at bruge Spion, eller lade sig bruge som Spion i et saadant Tilfælde, da min Ære kan røddes, og maa blive røddet derved, saa lad den Spion komme frem og forklare Sagen.

Mentor. Det lader jeg vel være.

Valentin. Indtil De gior det, beskylder jeg Dem heitidelig for den heele Intrigue, at De, De selv har bortført Almalia. De seer mig dog ikke heller saa aandelig ud, at De skulle have Alabenbaringer.

Mentor. Men skal jeg dog taale af dette dristige Menneske alle de Sotisser han vil sige mig, fordi jeg ikke kan slaaes med ham?

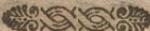
Leverpol. Ja vist maa De, Hr. Mentor! I en Republik, som denne, maa det ongesær gaae saa til. Det er Folge af det fortrædelige Inegalitets-Sy stem, som Naturens Herre tog sig den Frihed at etablere, for at ørgre Livet af de nye philosopherede Statsmænd; Ellers synes Hr. Adjutantens Conclusion at komme et Argument temmelig nær.

Lise. (til Dorant) Nu gaaer min Troe den politiske Kateket af med sin Preken.

Ottende Optrin.

Brontis, de forrige.

Brontis. Ter en Bondelone komme herind?

Amalia. Det er min Amme.

Brontis. Gode Gud! hvad seer jeg? er det ikke
min gamle Huusbond, min Faer, (hun kysser hans
Haand og græder) O! hvad han er vacker endnu,
Mallemor! Din Faer, o! jeg græder af Glæde.

Valentin. Geheimeraad Leverpol! O! min Gud!
Hil jeg blive glad eller bedrøvet?

Carl. Min Uncle altsaa, vil De kiendes ved en
Republicaner?

Leverpol (omfavner ham) Jeg elsker alle kielke og
ædle Folk. Enhver Mand, som handler efter Grun-
de, og troer selv han har de beste, ærer jeg med min
Heele Siel, om jeg endog troede hans Grunde urig-
tige.

Brontis. Er Bondekonen tale til den Danske
Minister?

Leverpol. Ja, om det var til vor Kronprinds,
ærlige Brontis. Du skulle viide hvad denne unge
Mand nu arbeider paa. Han vil gisre den Danske
Bonde ligesaa lykkelig, som den Norske, han elsker
dem begge. Og en Norsk Selvster Bonde er det
lykkeligste Medlem af Staten, som jeg kiender i Eu-
ropa.

Brontis. Saa maa det være en velsignet Mand.
Men jeg kan ogsaa lidt mere end mit Fader vor.
Jeg har opsnusket, at denne Mentor gik sig ud og
fisbte Stemmer for at komme i Raadet, han traf
paa Valentins Folk, de havde ikke Tid, han kiende-
te en af dem, og sit lokket af ham, at Valentin
havde hervet dem. Da han nu merkede at Valen-
tin skulle giftes med Mallemor, fandt han Leberiet,
og det paa, gik ud i Mørket og gav sig ud for Va-

lentin.

lentin. Folkene føgte Mallemor og mig til St. Pauls
ødelagde Kirke uden for Byen, og de vedste ikke an-
det, end Valentin havde befalet dem.

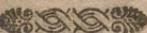
Leverpol. O! hvad det eensoldige Fordrag dog er
den ødle Sandheds Modersprog.

Amalia. Oprigtige Deeltagerske i min Kummer!
Jeg har ikke kende Moder, men Din Kierlighed
var saa moderlig, som Din Melk var sund og reen.

Valentin. Jeg har elsket sand Ere. Men Du,
Du har reddet mit Rygte fra virkelig Skændsel.

Mentor. Jeg har altid hørt, at Royalisterne ere
stærkt henfaldne til at troe Kielling-Sladder.

Leverpol. O Mentor! den Heil tilhører individuer
ikke Systemet. Men Sandhed har saa sit eget
Præg; Klangen endog rober sig for et øvet Øre.
Den som omgaaes med mange Venge, opdager strax
falsf Mynt. Deres Politique er ellers ikke suin.
En oprigtig Konge-Fiende torde De maaßlee være,
Dog — Nei — De seer mig synagtig ud. I Mo-
narchiet blev De den nedrigste Hofkryber. De har
vist forsattet et Manifest mod Despoter. Det er
en Original i det diplomatiske. Ikke at tale om,
at man ikke midt i Revolutionens Tid endnu kan be-
tragte sig som en erklæret Stat, saa har De glemt,
at Stater i Europa betragtes, som et Selskab af
Personer, der skylde hverandre giensidige Pligter,
og at man dog i det mindste ikke er grov mod den,
med hvilken man intet har udstaaende. Som En-
voye i Constantinopel, burde jeg ikke, om jeg og
havde turdet, skielde paa Dispotismen og lee til
Mahomet. Deres Manifest, Hr. Mentor! synes
forsattet ved et Kruus Øll. Friheds-Ruuset er be-

hageligt; men der kommer Hovedpiture hagester, den er næsten incurable. De er altsaa ikke alleene frie-kiendt for Mistanke, Hr. Adjutant men De har opvakt hos mig høie Tanker om Deres Condute. Som Fader, bliver jeg Dem uendelig forbundet for min stakkels Datter. Med Villadelse! Det var en smuk Kaarde; Den hører ikke til Uniformen!

(Han bliver ved at bestue den.)

Valentin. Nei, naadige Herre! jeg er opdragen hos den gamle ædle Aretus, sordum Hofmester for Deres Excellences yngre Broder, til min Lykke eller Ulykke, vilde han ikke sige mig hvem min Fader var, skont han lod til at vide det. Nyelig forend han døde gav han mig denne Kaarde, med disse besynderlige Ord: Forvar den vel, viis ingen Dodelig den, og hæng den ikke paa din Side, forend Du faaer et Embede, som berettiger Dig til at bære Sværd, brug den siden aldrig i Utide. Den var Dig beslagtet som har baaret den sidst, træffer Du nogen, som kliender den, da siig de Ord jeg nu har sagt.

Leverpol. Hvad Alar har De?

Valentin. 21.

Leverpol. Al, Himmel! jeg har fundet meere end jeg sagte. (Han omfavner ham.) Amalia accepterer denne Bevel, der er Din Mand, min Brodersn og nu min Svigersn. Jeg talte med min Broder i Paris forend han døde, han sagde mig om sin Quel, sin Flugt, sin deilige Frues Død paa første Barsels-øng, just da hun skulle fulgt ham, om en Sen han betroede Aretus, og om dette kicere, men alt for drabelige Sværd. (Amalia og Valentin ere begge faldne paa Knæ, han omfavner dem) Hvilken Fader saa

saa riig som jeg, saa glad som jeg! Kommer, mine
deilige Bern! mit Hiertes Yndlinge begge, og fol-
ger mig i Skiedet af et Rige, som bliver mægtigt,
fordie Fred og Orden og Frihed blomstrer der. For-
nuftig Frihed blomstrer i det faderlige Monarchie.

Carl. Disse Oprin, denne Mand, dette Sprog
henriver min heele Siel, og er næsten færdig at ned-
rive min heele republicaniske Bygning.

Valentin som omførner Amalia) O! hvilken Dag,
og hvilket Kys det første, naar man alt længe har
elsket uden Haab!

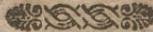
Leverpol. Den eene Tende Guld være min Ses-
ster skianket, den anden betaler De, baade fordie jeg behover den, og paa det ikke Folk, som finde for
godt at skabe Love, stridende mod almindelige Bes-
greb om Eiendom og Ret, skulle troe de have frit
Sprog.

Hrnen (neier)

Leonard. Takker for naadig Straf.

Philaret. Nu vor engstede Republique!

Leverpol. De er en edel Mand, Hr. Philaret!
8 saadanne i Deres Raad fra Begyndelsen, saa
havde her ikke været Opror nu. Jeg vil vove et Skrit.
Min Souverain maatte udruste en Esquadre, da
Naboen gjorde det. Da jeg vedste at den som Obs-
servations Flaade skulle krydse paa disse Hoider, er-
holdt jeg den Kongelige Maade at selge, og Schout-
binacten Ordre at staae mig bie til at intale Erstat-
ning for mit Baronie, og afhente min Datter, om
hun levede. Jeg vil vove det. Vor Regierung er
mild. Jeg efterlader 400 Soldater til Guarnison,
paa Republikkens Besoldning, men giver Chefen
Ordre, at aldrig lade dem bruge, hverken til For-
svaret

svar eller Angreb mod udvortes Fiende, kun til at stille indvortes Oprør og sætte Lovene i Respect.

Carl. 400, det er vel lidet, et frit Folk er kiekt.

Leverpol. Det er 400 Norske Soldatere, Cousin! Klipernes Sønner, tappre og stærke og saa frie i deres Aaland, som Mennesker paa Jordkloden kan være, men derhos vante til Orden og Lydighed. Jeg vover meget, Cousin! da jeg handler uden Ordre, men jeg kiender min Souveraine. Menneskekielighed er hans Skooldemærke, og en god Hensigt skal retsædiggøre mig.

Phitalet. Nu, jeg vil ønske, at alle forstyrrede Republikker maatte faae saa kloge Formyndere, og at aldrig saa faderlige Monarchier, som det Danske, maatte forstyrres.

Leonard. Jeg spinder ikke Silke ved denne Republik, og naar alt kommer til alt, er dog nok en formuende Borger mest sikker i et saadant Monarchie.

Valentin. Jeg brænder af Beengsel at tiene i den Danske eller Norske Armee; Man har sagt mig, at Kongens Son især elsker kiekle Officerer.

Brontis. Og det, som er endnu meere: At han holder af Bonden.

Carl. Og det, som er allermeest: At han arbeider for deres Frihed.

Leverpol. Hr. Dorant! Det er just i Dag Kronprindsens Fødsels-Dag. Han vilde finde den Maade nye og maaskee behagelig, paa hvilken man her ydmarker den.

Ende paa Femte og sidste Handling.

